

UOB ART AROUND

the art &
life journal

ISSUE 04 | JANUARY 2019

ทุกทีที่พอลลูกจุดเพื่อฉลองปีใหม่ มักทำให้เราได้รับรู้ถึงโอกาสที่จะลุกขึ้นมาสร้างสิ่งใหม่ๆ รอบตัวจะบอบอวลด้วยบรรยากาศแห่งความกระตือรือร้น ชวนให้นึกทบทวนถึงความทรงจำในปีที่ผ่านมา และสุขใจเมื่อนึกถึงความหวังอันสดใสที่รออยู่ในปีข้างหน้า

สำหรับธนาคารยูโอบี ศิลปะเป็นสิ่งที่เรานับสนุนตลอดมา เราผลักดันศิลปินโดยสร้างเวที ‘การประกวดจิตรกรรมยูโอบี’ ขึ้นเพื่อเป็นอีกหนึ่งแรงสนับสนุนให้ศิลปินไทยได้ออกไปเก็บเกี่ยวประสบการณ์ใหม่ๆ ทำให้ผู้คนอีกนับล้านในภูมิภาคอาเซียนได้เห็นความงามที่เราเชื่อ ได้ยลฝีมือที่ยอดเยี่ยม

ผลงานที่อยู่หน้าขวาของคุณผู้อ่าน คือผลงานที่ได้รับรางวัลชนะเลิศจากการประกวดครั้งล่าสุด

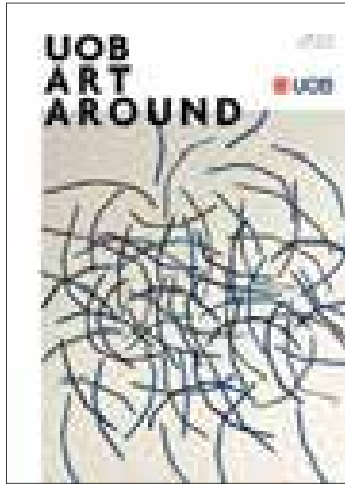
ศิลปินที่ได้รับรางวัลทุกท่านต่างก็เป็นที่น่าจับตามอง หากใจร้อนเราชวนพลิกไปที่หน้า 12 เพื่อชมผลงานทั้งหมด ลองอ่านความคิดเบื้องหลังผลงานแต่ละชิ้น ในปีต่อไป เราอาจจะได้เห็นศิลปินเหล่านี้บนเวทีระดับประเทศหรือระดับโลกบ่อยขึ้น เป็นอนาคตวงการศิลปะของไทยที่เราเชื่อว่าเป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งสำคัญในการทำให้โลกนี้หมุนไปได้ อย่างรื่นรมย์

นับเป็นปีที่สองที่เราได้ทำนิตยสาร UOB Art Around เราตื่นเต้นตั้งแต่วันแรกที่ได้เริ่มโครงการด้วยความตั้งใจที่ว่า อยากนำพาศิลปะที่ใครหลายคนคิดว่าเข้าใจยาก เป็นเรื่องไกลตัว อยู่ในหอศิลป์ แกลเลอรี เป็นกิจกรรมเฉพาะกลุ่ม เป็นตลาดนิช หรือเป็นอะไรอีกมากมาย ให้เข้ามาสนิทสนมกับผู้คนมากขึ้น เพราะความจริงแล้ว ศิลปะอยู่ใกล้ตัวมากกว่าที่คิด ศิลปะอยู่ในทุกสิ่งรอบตัว ไม่ว่าเราจะทำอะไรอยู่ที่ใดก็ตาม

เป็นสองปีที่สนุก เราได้แลกเปลี่ยนความคิดกับศิลปินรุ่นใหม่ที่อาจไม่ออกสื่อบ่อยนัก แต่ให้เกียรติเปิดสตูดิโอให้เราได้เข้าไปพูดคุยอย่างใกล้ชิด ได้ทำความเข้าใจถึงความคิดเบื้องลึกเบื้องหลัง เส้นทางที่สั่งสมประสบการณ์ และอีกหลากหลายแง่มุมชีวิตที่ทำให้เราเข้าใจผลงานของเขาได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น เรายังได้ค้นคว้าข้อมูลของศิลปินหน้าใหม่ที่เรียกว่าเป็นนิเวศของวงการศิลปะโลกที่สร้างสรรค์งานแปลกใหม่มากมาย ทั้งรูปแบบและแรงบันดาลใจ รวมถึงความรู้สึกรอบตัวหรือความเคลื่อนไหวของโลกต่างๆ ที่ประกอบสร้างมาจากพื้นฐานของงานศิลป์

เป็นความทรงจำที่นึกย้อนไปก็รู้สึกดีที่ได้ลงมือทำเพื่ออะไรที่มีความหมายและมีคุณค่าอย่างที่เราเชื่อ

ขอให้ปีใหม่นี้เป็นปีที่ดีที่สุดของคุณผู้อ่านทุกท่าน เราจะยังคงทำหน้าที่ในการเป็นสื่อกลางเพื่อเชื่อมโยงศิลปะกับผู้คน และนำความงดงามของศิลปะที่อยู่รอบตัวมาสร้างความสุขให้กับทุกท่าน และจรรโลงสังคมของเราอย่างต่อเนื่องต่อไป ●

COVER

สมบูรณ หอมเทียนทอง
ชื่อผลงาน: ไร้นาม
เทคนิค: สีอะคริลิก
ขนาด: 200 x 150 เซนติเมตร

04 Art.list

6 ศิลปินคลื่นใหม่จากทั่วโลกที่เราอยากให้คุณรู้จัก

06 Talk to Brush

บุคาณาจักรศิลปะของ สมบูรณ หอมเทียนทอง

12 POY Story

เปิดรางวัลอันเลอค่าจากการประกวดจิตรกรรมยูโอบี ครั้งที่ 9

14 Pop.Art

โบส อุดม แต่พานิช กับศิลปะแห่งความสร้างสรรค์ในทุกมิติของเขา

17 Class(ic)

The Night Watch หนึ่งในภาพวาดที่ทรงพลังที่สุดในยุโรป

18 Infocanvas

อะไรทำให้งานที่ไม่เคยถูกเหยียดแกล กลับเป็นเรสเร่ระดับโลกได้

20 Trend

พู่หนิงกับอิทธิพลในแวดวงการออกแบบและศิลปะ

22 Tour

YELO House แกลเลอรีใจกลางเมืองที่ชวนให้คุณไปเยี่ยมชม

24 Nature No.1

สีน้ำมันสักยงจีน สีนันรุสสักยงจี แต่มันเกิดเรื่องแบบนี้ได้ยังไง?

25 Art and Us

มีอาชีพต้องมีศิลปะ: ต่อให้ไม่ใช่ศิลปินก็ตาม

26 Art Date

วันไหนใครว่าง ขอเชิญมางานเหล่านี้

UOB ART AROUND

ผู้จัดทำ: ฝ่ายบริหารสื่อสารและภาพลักษณ์องค์กร
ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน)

ติดต่อ: ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่
เลขที่ 191 ถนนสาทรใต้ กรุงเทพฯ 10120
โทร. 0 2343 4628, 0 2343 4977
poy@uob.co.th | www.uobpoy.com

UOB Painting of the Year Award

Established Artist Category

Gallery

Artist:

อภิวัฒน์ บรรณลือ

Title:

ปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้

Medium:

สีอะคริลิคบนผ้าใบ

Size:

150 x 180 เซนติเมตร

Description:

“ผมถ่ายทอดความยุ่งเหยิงในสังคมออกมาเป็นปัญหาการจราจร ซึ่งเป็นปัญหาที่แก้ยากในสังคมไทย และมีผลกระทบต่อทุกๆ คน รวมถึงตัวผมเอง โดยนำมาเปรียบเทียบในลักษณะลูกบอลไหลพรมที่ผูกกันเป็นปม ซับซ้อน และยากต่อการคลี่คลาย ทั้งยังแฝงนัยของปัญหาต่างชาติ โดยการใช้สีตัวประจำชาติของประเทศมหาอำนาจกำลังซบถน้ำมันไปตะวันออกกลาง ซึ่งจะก่อเกิดเป็นปัญหาใหญ่ของโลก”

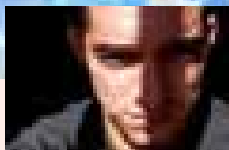
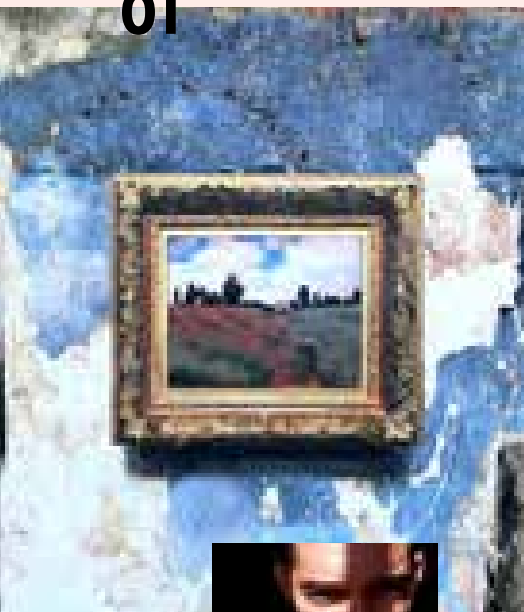
ความคิดเห็นจากคุณ:กรสมการ:

“ผลงานเป็นสากล เข้าใจง่าย และร่วมสมัย ศิลปินเสนอสภาพแวดล้อมของโลกที่เป็น Global Issue ทั้งด้านความเจริญของวัตถุที่เป็นสาเหตุของปัญหา รวมถึงสอดแทรกทัศนคติทางการเมือง ซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ของนานาชาติ ผลงานผสมผสานความเป็นป๊อปอาร์ตกับคอมมิค และแสดงมุมมองที่ชัดเจน โดยใส่ภาพตัวเอง มองมาที่ตัวปัญหา สะท้อนชีวิตความเป็นอยู่ที่เสพทั้งความวุ่นวายของการจราจร สังคม และข่าวสาร มีมุมมองเป็นแบบมองจากมุมสูง รวมถึงการจัดวางเป็นแบบแผนที่ เกิดทิศทางของเส้นชี้ให้เห็นภาพเคลื่อนไหว และภาพมีหลายชั้นภาพ”

6 Faces of Artists that We Need You to Know

6 ศิลปินหน้าใหม่
ที่เราขอให้คุณ
จับตามอง

01

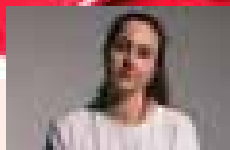

Julio Anaya
Cabanding

ศิลปินชาวมะละกา เป็นที่รู้จักจากผลงานการสร้างสรรค์ภาพวาดชั้นเอกสุดคลาสสิกในประวัติศาสตร์ศิลปะขึ้นมาใหม่ในพื้นที่สาธารณะและพื้นที่รกร้างที่ไม่มีใครเหลียวแลไม่ว่าจะเป็นตึกร้างทรุดโทรม แผ่นคอนกรีตกันคลื่นลึกร่อนริมทะเล กำแพงที่เต็มไปด้วยรอยขีดเขียนพ่นกราฟฟิตี้ เขาวาดภาพสุดคลาสสิกเหล่านี้พร้อมกับกรอรูปอันงดงามวิจิตรขึ้นมาด้วยมือทั้งหมด โดยใช้เทคนิคที่มีมาแต่โบราณอย่าง Tropme L'oeil การวาดหลอกตาให้ดูเหมือนเป็นภาพสามมิติ (ถึงแม้จะเป็นภาพวาดแบนๆ ธรรมดา) ภาพวาดของเขาถูกวาดอย่างประณีตจนคนที่ได้เห็นมักจะสงสัยว่ามันเป็นของจริงหรือถูกตกแต่งขึ้นด้วยโปรแกรมโฟโตชอป

julioanayacabanding.com

02

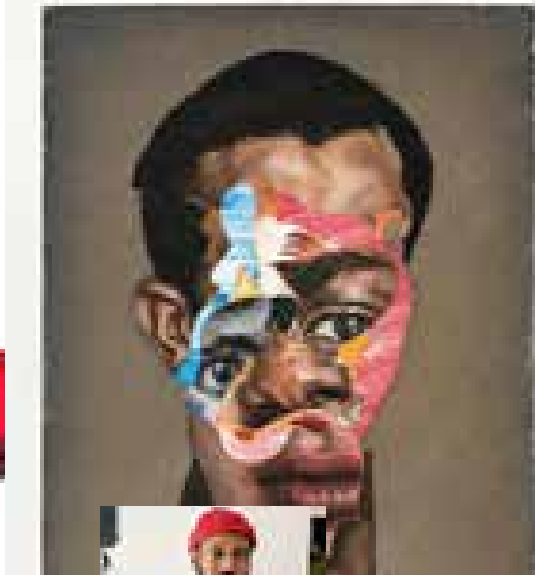

Cj Hendry

ศิลปินชาวออสเตรเลียผู้เรียนจบมาทางบัญชี แต่พลิกผันมาทำงานศิลปะอย่างเต็มตัว ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่นิวยอร์ก เธอมีสไตล์ผลงานที่เป็นเอกลักษณ์ คือภาพวาดเหมือนจริงสไตล์ไฮเปอร์เรียลลิสต์ที่วาดโดยใช้ปากกาหมึกดำจุดลงไปเรื่อยๆ จนออกมาเป็นภาพลวงตา ผู้ได้ชมว่าเป็นวัตถุจริงๆ นอกจากนี้เธอยังเป็นที่รู้จักจากผลงานชุด Complimentary Colors ภาพของก้อนสีต่างๆ ขนาดยักษ์ สีสดใสใสฉูดฉาดบาดจิตที่ถูกป้ายลงบนผืนผ้าใบ เพื่อสร้างความรู้สึกของมิติและความมั่นใจของสีน้ำมันอันสดใหม่ ซึ่งถ้าไม่บอกก็ยากที่จะดูออกว่าจริงๆ แล้วมันถูกวาดมันขึ้นมาด้วยดินสอสีธรรมดาๆ นี้เอง

cjhendry.live

03

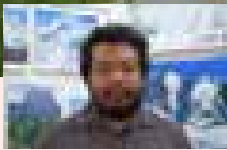
Nathaniel
Mary Quinn

ภาพวาดของควินน์ ศิลปินจากชิคาโกเป็นการผสมผสานเทคนิคการวาดและระบายสีที่ลึกซึ้งและซับซ้อน มีความคล้ายว่าเป็นงานคอลลาจแต่จริงๆ แล้วมันคือการใช้หลักคิวบิสม์ โดยภาพวาดของเขาจะถูกวาดขึ้นโดยไม่มีการร่างโครงก่อน มักจะมีต้นแบบมาจากภาพถ่ายและเป็นตัวแทนของผู้คนและชิ้นส่วนต่างๆ จากวัยเด็ก ชวนให้สำรวจความซับซ้อนและเงื่อนไขมุมมองต่างๆ ในความเป็นมนุษย์ โดยงานของเขาพยายามที่จะเข้าถึงโลกที่มองไม่เห็น เพื่อสะท้อนจิตวิญญาณของยุคอิมเพรสชันนิสม์

artsy.net/artist/nathaniel-mary-quinn

แรงบันดาลใจส่วนหนึ่งในผลงานของศิลปินแต่ละคน ไม่มากก็น้อย ต้องอ้างอิงหรือหยิบยืม ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคม ก่อเกิดเป็นผลงานที่แปลกใหม่ให้เราได้ชื่นชมในทุกๆ วัน เช่นเดียวกับศิลปินเหล่านี้ที่เราอยากให้คุณได้ทำความรู้จัก เพื่อว่าในอนาคตอันใกล้ พวกเขา อาจกลายเป็นผลงานใหม่ให้แก่วงการศิลปะที่จะขับเคลื่อนโลกใบนี้ต่อไป

04

ปวงศักดิ์
ลา-ออ

จากความสามารถที่เฉพาะขณะเป็นผู้ช่วยศิลปินชื่อดังหลายคน ประกอบกับการทำงานในฐานะรองประธานมูลนิธิทีนา ซึ่งก่อตั้งโดยศิลปินไทยที่ได้รับการยอมรับในระดับโลก อย่างฤกษ์ฤทธิ ติระวนิช และ คามิน เลิศชัยประเสริฐ ทำให้เขาสามารถสร้างผลงานภาพวาดทิวทัศน์และบุคคลเสมือนจริงได้งดงาม จนถูกคัดสรรเข้าร่วมจัดแสดงในงานนิทรรศการทั้งในไทยและเทศหลายต่อหลายครั้ง มากไปกว่านั้นยังสามารถสอดแทรกประเด็นที่เกี่ยวกับความเป็นไปของสังคม ความขัดแย้งทางการเมือง สภาวะสังคมที่เปลี่ยนแปลงให้เห็นอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน รวมถึงประเด็นเปราะบางเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การเมืองไทยที่ไม่มีใครอยากกล่าวถึงนัก

theartling.com/en/artists/paphonsak-la-or

ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน)

05

ดุษฎี
ฮันตระกูล

ดุษฎี คือศิลปินคนกรุงเทพฯ ที่นอกจากจะทำงานศิลปะหลากหลายรูปแบบ ทั้งจิตรกรรม สีน้ำมัน ภาพวาดลายเส้น ภาพถ่าย เซรามิก ศิลปะสื่อผสม ประติมากรรม และศิลปะจัดวาง เขายังทำงานศิลปะได้หลากหลายสไตล์อีกด้วย ทั้งศิลปะกึ่งนามธรรมภาพวาดเอ็กซ์เพรสชันนิสต์ ภาพวาดไฮเปอร์เรียลลิสต์ และคอนเซ็ปชวลอาร์ต โดยผลงานของเขามักจะเป็นการเป็นการจับคู่เปรียบเทียบระหว่างวัตถุ ในประวัติศาสตร์กับความทรงจำ ความเหมือนและไม่เหมือนจริง ความประณีตจริงจัง และความอิสระเสรีได้อย่างสนุกสนานและน่าสนใจ ทำให้งานของเขาถูกคัดเลือกไปตระเวนจัดแสดงในหลายประเทศ อย่างสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น

dusadeehuntrakul.com

06

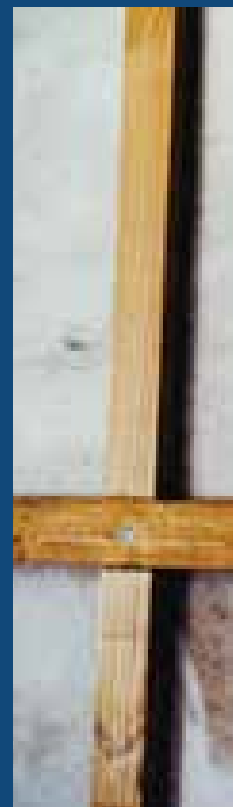

ธนธร
สสวพิจจำนง

ธนธรได้พัฒนาเทคนิคการทำงานภาพพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์ดีด ซึ่งเป็นเครื่องมือที่เธอคุ้นเคยเป็นอย่างดี (เพราะครอบครัวเธอเคยเปิดโรงเรียนสอนพิมพ์ดีด) มาสร้างสรรค์ผลงานด้วยการหยิบเอาคำสอนที่สื่อสารกันภายในครอบครัว พิมพ์ลงบนกระดาษวาริกามี เพื่อประกอบสร้างให้เป็นรูปใบหน้าตัวเองและสมาชิกในครอบครัว กลายเป็นการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมที่แตกต่างอย่างลงตัว ทำให้ผลงานของศิลปินไทยอายุน้อยผู้นี้ควารางวัลยอดเยี่ยมจากการประกวดศิลปกรรมเวทีต่างๆ มากมายและได้รับเชิญให้ร่วมแสดงผลงานทั้งในและต่างประเทศ ●

lalanta.com/emerge/thanathorn-s

เรื่อง: ภาณุ บุญพัฒนพงศ์
ภาพ: อาศิลา กิจวานกัธ

The Art Master Who Seek Abstract in Every Existence

สมบุรณ์ หอมเทียนทอง ศิลปินร่วมสมัยระดับแนวหน้า ผู้แสวงหานามธรรมในทุกสรรพสิ่งรอบตัว

คอศิลปะหลายคนคงรู้จักเขาในฐานะศิลปินร่วมสมัยชั้นแนวหน้าของไทยผู้มีชื่อเสียงในระดับสากล ผู้ทำงานศิลปะในหลากหลายแนวทาง ไม่ว่าจะเป็นงานจิตรกรรม ประติมากรรม วาดเส้น ศิลปะจัดวาง สื่อผสม และศิลปะจากวัสดุสำเร็จรูป โดยมีลักษณะเด่นที่การผสมผสานแนวความคิดและปรัชญาแบบตะวันตกกับมิติทางจิตวิญญาณแบบตะวันออกเข้าไว้ด้วยกันอย่างกลมกลืน

เดิมที สมบุรณ์ หอมเทียนทอง ศึกษาพื้นฐานทางศิลปะในโรงเรียนเพาะช่าง มีโอกาสได้เข้าเรียนศิลปะและแนวคิดเชิงปรัชญากับ จ่าง แซ่ตั้ง เดินทางไปเล่าเรียนที่สถาบัน Academy of Fine Arts ที่ประเทศเยอรมนี ใช้ชีวิตและทำงานอยู่ที่นั่นกว่าสามสิบปี จนมีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง มีงานแสดงเดี่ยวในหอศิลป์และพิพิธภัณฑ์ชั้นนำมากมายหลายแห่งในยุโรป กลับมาแสดงผลงานให้ดูชมชาวไทยได้ชมเป็นระยะ ไม่ว่าจะเป็นผลงานจิตรกรรม ภาพถ่าย และประติมากรรม ในนิทรรศการ ‘เดินทางไปกับลมหายใจ’ เมื่อปี 1993 หรือผลงานศิลปะจัดวางที่เขาเก็บหินจากแม่น้ำโขงมาแสดงในนิทรรศการ ‘The Mekong River’ และผลงานที่เขาเอาเสาโบสถ์จากวัดในจังหวัดทางภาคเหนือมาทำเป็นศิลปะจัดวางในนิทรรศการ

เขาลาจากประเทศเยอรมนี หวนกลับมาอาศัยและทำงานในเมืองไทย และแสดงนิทรรศการหลายต่อหลายครั้ง

ปี 2017 เขาถูกเชิญให้ไปแสดงผลงานในมหกรรมศิลปะร่วมสมัยนานาชาติ The Venice Biennale ด้วยผลงานประติมากรรม ศิลปะจัดวาง งานวาดเส้น และสื่อวิดีโอทั้งภายในและด้านหน้าของพื้นที่แสดงงาน ที่มีความแปลกแหวกชนบ แต่ขณะเดียวกันก็ดูคุ้นเคยและเข้าถึงง่ายอย่างยิ่ง

ปลายเดือนตุลาคม เรามีโอกาสได้ไปเยี่ยมเยือนและพูดคุยกับเขาอย่างใกล้ชิดที่บ้านและสตูดิโอ (ที่จริงน่าจะเรียกว่าอาณาจักรศิลปะมากกว่า) ที่ตั้งอยู่อย่างแนบชิดกับธรรมชาติริมแม่น้ำโขง อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย และนี่คือบทสนทนาในวันที่น่าจดจำวันนั้น

เริ่มแรก คุณสมบูรณ์สนใจในศิลปะตั้งแต่เมื่อไร

คำว่าศิลปะ น่าจะมารู้จักมันจริงๆ ตอนอายุประมาณสิบหกสิบเจ็ด ก่อนหน้านั้นไม่รู้จักหรอก รู้แต่ว่าชอบเขียนรูปตั้งแต่เด็ก แต่จะเป็นอะไรต่อไปนี่เดายาก น่าจะเป็นช่างฝีมือมากกว่า เพราะว่าเห็นแต่รูปการ์ตูน งานศิลปะอย่างของปีกัสโซอะไรพวกนี้ไม่เคยเห็นเลย เพราะเราเป็นเด็กแถวตลาดทั่วไป พ่อแม่ก็ไม่ได้เป็นนักการศึกษาที่จะทำให้เรามีโอกาสเห็นอะไรพวกนี้ จนในที่สุดวันหนึ่งเราก็ได้พบกับ จ่าง แซ่ตั้ง โดยบังเอิญ

คุณได้เรียนอะไรจากคุณจ่าง แซ่ตั้ง

ถ้าไม่รู้จัก จ่าง แซ่ตั้ง ผมน่าจะเป็นช่างแน่นอน อาจเป็นช่างเขียนโปสเตอร์ เขียนการ์ตูน เพราะไม่มีความเข้าใจว่าอะไรคือศิลปะ ก็แค่ฝึกเขียนให้สวย แต่พอมาเจอจ่าง เขาให้ดูภาพที่ดูไม่รู้เรื่องเลย อย่างภาพของปีกัสโซตอนนั้นเรากำลังจะเขียนอย่างนี้มันจะสวยได้ยังไง (หัวเราะ) มันเหมือนเขาให้อิทธิพลกับเรา และตัวเราก็ยอมรับที่จะเปิดการเรียนรู้ของตัวเองด้วย ก็น่าจะเป็นจุดเปลี่ยนแปลง

คุณจ่างมีความคิดว่า 'ศิลปินไม่ควรขายรูปเพื่อหากิน' คุณคิดว่าอย่างไร

วิธีคิดของเขาผมก็ไม่ได้เห็นว่าผิดอะไร เพราะว่าเขามีหลักการที่จะทำอะไรแบบนั้น คือถ้าทางเศรษฐกิจเราช่วยเหลือตัวเองได้ก็ไม่ใช่ไร แต่ถ้าไม่ขายงานแล้วทำให้ครอบครัวเดือดร้อน เราก็ไม่เห็นด้วย เขากลัวงานจะไม่บริสุทธิ์ใจ ซึ่งเป็นความตั้งใจที่สูงมากของเขา เป็นความตั้งใจดีด้วย ความสามารถและความตั้งใจแบบนี้ ต้องถือว่าเขาเป็นคนพิเศษ ไม่มีคนอย่างนี้บ่อยๆ หรือ เราเห็นพลังงานจากตัวงานของเขา

แล้วไปเรียนเยอรมนีได้อย่างไร

เกิดขึ้นได้เพราะ จ่าง แซ่ตั้ง ก่อนหน้านั้นเพื่อนสนิทเรา คือ สมยศ (หาญอนันท์ทูลข) เขาได้ทุนไปเยอรมนี จ่างก็เลยส่งเราไปเป็นเพื่อนพอดิทาง Kunstakademie ที่มิวนิก เขาเห็นงานเราแล้วเขาก็รับให้เราไปเป็นนักศึกษา ก็ไปเรียนประติมากรรม เพราะว่าทำประติมากรรมตั้งแต่อยู่เมืองไทย เรียนไปสักพักก็ได้ทุนจากรัฐบาลเยอรมนีที่หลัง

งานประติมากรรมตอนเรียนของคุณค่อนข้างมีชื่อเสียง อันนั้นได้แรงบันดาลใจมาจากอะไร

จริงๆ แล้วมันดูง่ายมากเลย มันมาจากรูปทรงของพันธุ์ไม้ การทรงงอ การแตกของตัวอ่อน

แต่ดูแล้วมันก็มีความรู้สึกเหมือนจริงเพ่งอยู่ด้วย บางชิ้นก็ดูไปก็เหมือนกับเด็กทารกเหมือนกัน

ใช่ มันก็ออกในเชิงเหนือจริงด้วย บางคนก็นึกไปถึงปลัดขิกเลยก็มี ตอนเอาไปแสดงคนก็พาลนึกไปถึงเรื่องทะเลสิ่งๆ ทั้งๆ ที่เราไม่ได้คิดแบบนั้นเลย คนมันก็นึกไปได้ไง (หัวเราะ)

หลังจากเรียนจบแล้วเป็นอย่างไรบ้าง

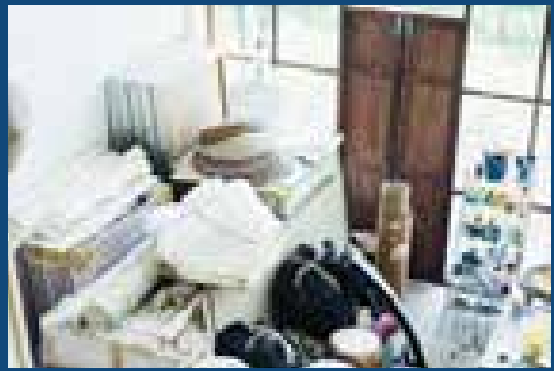
พอจบจากมหาวิทยาลัยแล้วเราก็ไม่มีที่ทำงาน ทำประติมากรรมมันยุ่งยาก ใช้เวลาและใช้ทุนสูงมาก เราพอรู้ว่าตัวเองมีความสามารถทางด้านกราฟฟิค ก็เลยเอามาต่อยอด เป็นงานวาดเส้นในเชิงประติมากรรมนั่นแหละ เป็นการหาทางช่วยเหลือตัวเองให้มันไปต่อได้

คุณสมยศเล่าให้ฟังว่าช่วงที่อยู่เยอรมนี เขากำงานพิเศษเป็นช่างกลึง คุณสมบูรณ์ก็ทำด้วยใช่ไหม

ใช่ มันก็เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากเพื่อหาโอกาส จนในที่สุดโอกาสมันก็มาเป็นของเรา มีผู้อำนวยการพิพิธภัณฑ์ Stadtische Galerie im Lenbachhaus ที่มิวนิก เขาน่าจะตามดูงานเราตั้งแต่ตอนเป็นนักศึกษา จนวันหนึ่งเขามาที่สตูดิโอ เห็นความคืบหน้าของเรา เขาก็เลยเชิญเราไปแสดงงาน ถือว่าเป็นโอกาสที่ยอดเยี่ยมมากที่จะเข้าไปในวงการ เหมือนเราได้รับการยอมรับในวงกว้างเป็นครั้งแรก

ตอนนั้นมีความเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง

ก็รู้สึกว่ามีกรรออกของงานต่อไปของสมบูรณ์ใจ (หัวเราะ) แต่หลังจากนั้นผู้อำนวยการคนเดิมที่เชิญเราไปแสดงงาน พอมาดูงานใหม่เรากลับรู้สึกผิดหวังมากที่เราไม่ทำงานอย่างเดิมที่เขาเคยเห็น งานของเรา

เปลี่ยนไป ตอนนั้นก็หวั่นไหวเหมือนกัน
เอาอย่างดี แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจว่า คนทำงาน
คือเราก็ทำอย่างที่เราทำนี่แหละ (หัวเราะ)

ไม่ได้ทำงานเพื่อเอาใจใคร

ผมก็เดินตามเส้นทางของผม มันเป็น
เส้นทางที่ถูกต้องที่สุดที่ทำมาจนถึงทุกวันนี้
ผมไม่ได้ทำงานเพื่อให้คนอื่นมาสร้างตัวเรา
ที่ผมทิ้งยุโรปกลับมาเมืองไทย เพราะว่ามัน
ที่นั่นมีขบวนการที่ภัณฑารักษ์พยายามสร้าง
รูปแบบขึ้นมาเพื่อกำหนดวงการศิลปะ ซึ่งเขา
มีอำนาจต่อรอง ถ้าเราไม่ได้เข้าไปร่วมขบวนการ
ไม่เดินตามรูปแบบนั้นก็หลุดไปอยู่นอกแถว
นอกวงโคจร

ภัณฑารักษ์เป็นเหมือนผู้มีอำนาจที่บังคับขับ
ขับมาได้เลยหรอ

ใช่ แต่ผมไม่ได้รับใช้ใครและไม่ใช้
เคื่องอะไรพวกเขาอะ เพียงแต่รู้สึกว่ามันไม่ใช่
แล้วช่วงยี่สิบกว่าปีที่ใช้ชีวิตที่นั่นก็เรียนรู้จนถึง
จุดที่รู้สึกว่าพอแล้ว ก็ย้ายกลับมาอยู่เมืองไทย

กลับมาจากนิวยอร์กก็เขียงคาบ?

ใช่ สมัยนั้นเขียงคาบยังไม่ทำอะไรเลย
มันน่าสนใจตรงที่เราเคยอยู่มิวนิค ซึ่งเป็น
เมืองใหญ่ที่เจริญแล้ว แต่เราย้ายมาอยู่ใน
อำเภอเล็กๆ ที่หกโมงเย็นร้านรวงก็ปิดหมด
ไม่มีเพื่อน ไม่มีใคร ไม่มีแม้แต่ภรรยา เพราะ
เราแยกทางกับภรรยาชาวเยอรมันแล้ว อยู่กับ
ความโดดเดี่ยวเพื่อมาปลูกบ้านหลังนี้ มีเพื่อน
ศิลปินที่ตั้งใจในเยอรมนีคนหนึ่ง เขาเคยพูดกับ
ผมว่า “ฉันไม่กล้ากระโดดตึกเหมือนนายหรือ
กระโดดไปแล้วก็ไม่รู้จะเจออะไรบ้าง” การจาก
เยอรมนีแล้วมาเริ่มต้นที่นี่ มันเป็นเรื่องที่มอง
ไม่เห็นหนทางข้างหน้าเอาเสียเลย แต่เชื่อ
ไหมว่าก่อนที่จะมาที่นี่ ผมเตรียมตัวมาไม่ต่ำกว่า
สามปี

เตรียมตัวยังไปบ้าง

ประการที่หนึ่งคือเราได้ซื้อที่เอาไว้
หมดแล้ว ประการที่สองเรามาที่นี่ทุกปี เพื่อ
มาทดลองดูว่าเราอยู่ได้ไหม คือเราต้องมีความ
รู้สึกอยากมาอยู่ก่อนใจ จนเวลาผ่านไป น่าจะ

ประมาณสามปีก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า น่าจะ
โอเค พอโอเคปั๊บ ไม่คิดจะเปลี่ยนอะไรอีกแล้ว
ก็วางแผนไปตามความเชื่อ แน่แน่นอน ช่วงแรก
มันต้องลำบาก แต่สิ่งหนึ่งที่เราได้รับท่ามกลาง
ความไม่สะดวกก็คือ มันเหมือนกับเราได้เข้า
มหาวิทยาลัยอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเรียนรู้ว่าเราจะ
จัดการกับชีวิตนี้อย่างไร เพื่อให้เป็นปลายทาง
ที่ทำให้เราเชื่อว่าจะต้องเป็นอย่างนั้น

พอกลับมาอยู่ที่เมืองไทย แนวทางการทำงาน
ของคุณก็เปลี่ยนไปด้วยไหม

คุณเข้าใจไหมว่าคนทำงานศิลปะเนี่ย
ถ้าเรามีความสามารถหลากหลาย เราจะไม่เบื่อ
ถ้าคุณดรออิงวาดเส้นเป็นอย่างเดียวแล้วเกิด
เบื่อขึ้นมา คุณก็จะทำอะไรอย่างอื่นไม่เป็นเลย
นี่เป็นการเตรียมการของเรา เพื่อจะเรียนรู้
สภาพแวดล้อมรอบตัว ที่สามารถที่จะเคลื่อน
ตัวไปได้เรื่อยๆ ทำงานได้ในทุกรูปแบบ ไม่งั้น
เราก็จะอยู่ที่เดิมๆ ตลอดเวลา ทำเพนต์ติ้ง
มันก็จะไม่เหมือนกับดรออิง มันก็จะเป็นอย่าง
อีกแบบหนึ่ง

แต่ศิลปินที่ทำงานตามขนบอย่างงานดรออิ้งหรือเพนต์ตั้งเนี่ย บางคนอาจไม่ชอบทำงานในลักษณะจัดวาง หรือกรรงการหยาบ เอาจอบเจ็ทหรือวัสดุสำเร็จรูปมาทำงานแบบที่คุณทำ ซึ่งเป็นอะไรที่หลุดจากกรอบคิดของศิลปินที่ทำงานในยุคเดียวกันมากๆ

คุณเข้าใจใหม่ว่า ในเมื่อคุณจะเป็นศิลปินแล้วเป็นแค่ศิลปินที่โคตรจะธรรมดา คุณก็อย่าไปเป็นมันเลย แล้วถ้าคุณอยากเป็นศิลปินที่ไม่ธรรมดา คุณก็ต้องไปเรียนรู้ และเสาะแสวงหาความสามารถใส่ตัว อย่างการใช้ออบเจ็กต์เนี่ย มันมาจากความสนใจส่วนตัวมากกว่า เพราะผมใช้ออบเจ็กต์ทำงานมาตั้งแต่สมัยที่เมืองไทยยังไม่มีการจัดวางเลยด้วยซ้ำ อย่างเมื่อก่อนตอนอยู่ที่เมืองไทย เขาก็ชอบทำงานประติมากรรมตั้งบนแท่นกัน ผมก็ปฏิเสธ ไม่เอาแท่น แต่ตอนนี้งานผมกลับไปวางบนแท่น ก็ไม่เป็นไร (หัวเราะ)

‘สิบแม่โขง’ (The Mekong River) ที่คุณเก็บสิบแม่โขงมาแสดงในหอศิลป์ปทุมวันฯ มีที่บางอย่างไร

ที่มาก็คือผมไม่ชอบที่คนไปย้ายหินที่เขาอยู่ในพื้นที่ของเขาไปวางประดับตรงโน้นตรงนี้ หรือเอาไปเป็นทีนวดเท้า เรารู้สึกว่ามันเป็นธรรมชาติ มีหลักแหล่ง และมีศักดิ์ศรีของมัน แต่คนเรากลับไปมองมันในลักษณะของวัตถุ การที่ผมเอาหินไปวางบนหมอนเนี่ย เหมือนผมกำลังบอกว่า ถ้าดูดีๆ หินแต่ละก้อนมันไม่เหมือนกัน มันอาจเป็นเหมือนเด็กทารกที่เราต้องดูแลเขาให้ดีๆ ดูแลเขาอย่างทะนุถนอม

ผมเคยไปที่อำเภอธาตุพนม มีวัดหนึ่งที่เขาเอาหินจากแม่น้ำโขงมาเสี่ยงทาย เวลาเขาถามเรื่องการป่วยไข้หรือเคราะห์กรรมอะไร เขาบอกว่า ถ้ามันมีทางออกหรือทางแก้ไข ขอให้ยกหินขึ้นก็ได้ แต่ถ้าลำบากหรือไม่มีทางไป หินก็จะหนักจนยกไม่ขึ้น เชื่อไหม ด้วยพลังจิตของเขา มันสามารถกำกับความเชื่อจนยกหินหนักๆ ขึ้นมาได้ ทั้งที่มันหนักมาก (หัวเราะ) แสดงว่าสิ่งที่คนท้องถื่นเขาศรัทธาและมีความผูกพัน มันไม่ได้เป็นแค่ก้อนหิน แต่มันอยู่กับรากวัฒนธรรมเขา แต่อยู่ๆ เราก็เอาสิ่งเหล่านั้นไปประดับตกแต่งบ้าน ผมมองเรื่องการให้ความเคารพ อย่าคิดว่าทุกอย่างใช้เงินซื้อได้หมด แล้วอีกอย่าง หินเหล่านั้นก็เป็นเครื่องมืองล่อมเกลาคำความรู้สึกของคนได้ด้วย

เหมือนเวลาเราดูงานแบบนี้แล้วทำให้รู้สึกจิตใจสงบ

ใช่ สิ่งเหล่านี้ต้องเกิดกับผู้สร้างก่อน ถึงจะถ่ายทอดลงไปในงานได้ ถึงได้มีคำพูดหนึ่งที่ว่า เมื่อเรามองหิน หินคือเรา และเราคือหิน

ฟังเหมือนปรัชญาเซนเลย

จะเซนหรือไม่เซนก็แล้วแต่ (หัวเราะ) แต่มันคือความจริง คุณเชื่อไหมว่าเวลาที่คุณเอาปูนตุงหนึ่ง หรือเหล็กแท่งหนึ่งให้คนก่อสร้าง ถ้าคุณมีสติปัญญา มีความเข้าใจ คุณก็บอกให้ช่างทำออกมาเป็นสิ่งที่ต่างๆ ได้ตามความรู้สึกรู้สึกคิด แต่ถ้าคุณเป็นคนฉาบฉวย เป็นคนหยาบ ปูนตุงนั้น หรือเหล็กแท่งนั้น มันก็จะออกมาหยาบและฉาบฉวยอย่างที่คนเป็นนั่นแหละ

คุณคิดว่าศิลปะเป็นกิจกรรมทางจิตวิญญาณอย่างหนึ่งแบบเดียวกับกิจกรรมทางศาสนาไหม

ไม่ได้เป็นแบบนั้นโดยตรง แต่ผมคิดว่า ศิลปะเหมือนกับเป็นรากของวัฒนธรรมที่จะขัดเกลามนุษย์ให้มีชีวิตที่ละเอียดอ่อนและประณีตขึ้น ถึงแม้ศิลปินบางคนเขาอาจจะไปรับใช้ศาสนา แต่เขาก็มีสุนทรียะของเขา อย่างผมเข้าไปวัดที่มีองค์พระพุทธรูปสวยๆ เนี่ย ผมไม่ได้มองตรงความศักดิ์สิทธิ์เลยนะ แต่ผมกลับชื่นชมและอึ้งไปกับความสามารถของช่างที่ปั้นองค์พระพุทธรูปนั้นออกมาได้งดงามจนน่าตื่นตะลึง

จนส่งพลังความรู้สึกมาถึงเราได้

ใช่ นั่นคือภูมิปัญญาทางศิลปะที่ผ่านการฝึกฝนเรียนรู้ อย่างสูงสุดแล้ว

ถ้าตัดเรื่องปาฏิหาริย์ออกไป งานศิลปะในวัดหรือโบสถ์ก็เป็นเรื่องของลูกกรรงการกัน

ใช่ บวกกับความเชื่อและความศรัทธาของเขาด้วย อันนั้นคือสติปัญญาที่สมัยใหม่ที่สุด เป็นสิ่งที่เราต้องทำความเข้าใจมัน นี่คือศิลปินที่ยิ่งใหญ่มากในประเทศเรา ศิลปินโบราณที่คนไม่ค่อยรู้จักเพราะเราไม่เหมือนชาติตะวันตกที่มักจะประกาศว่าใครเป็นคนทำงาน แต่ก็ไม่มีไร ถึงจะปั้นศิลปินไรนาม

แต่ความสามารถที่เขาอยู่เป็นของจริง ถึงจะไม่มีใครรู้ เพราะตัวศิลปินก็ตายไปนานแล้ว แต่วันนี้ผลงานก็ยังอยู่ และจะคงอยู่ต่อไปในอนาคตข้างหน้า อันนี้คือนามธรรมอันสูงสุด

งานพุทธศิลป์ในวัดนี้ก็เป็นงานนามธรรมด้วยหรือครับ

เป็นสิ สำหรับผม นามธรรมมีหลายระดับ ยิ่งคุณเข้าไปอยู่ในระดับลึกๆ แบบพระที่เคร่งจนทำวิปัสสนาในระดับสูงๆ จนเราตามไม่ทัน เราไม่อาจรับรู้ได้ แต่สิ่งนั้นมีอยู่ เราต้องไปค้นหามันด้วยตัวเราเอง ในด้านศิลปะก็เหมือนกัน สิ่งที่เราทำอยู่ทุกวันนี้ ทั้งการเรียนรู้หรือการมอง เราฝึกฝนเรียนรู้เพื่อให้เราสามารถนำนามธรรมภายในของเราออกมาแบ่งปันให้ผู้ชมได้ดูได้ชมกัน

แม้ว่างานชิ้นนั้นจะไม่ใช่งานแบบนามธรรม?

เรารู้ได้ยังไม่ว่างานนั้นไม่ใช่นามธรรม? นามธรรมเนี่ย มันซ่อนอยู่ในทุกสรรพสิ่ง เพียงแต่เราสามารถทำให้คนรู้สึกขึ้นมาได้หรือเปล่า ถ้าศิลปินคนนั้นแสดงสิ่งเหล่านี้ให้คนอื่นรู้สึกได้ก็แสดงว่าเขามีความเข้าใจ และสามารถนำนามธรรมนั้นออกมาได้

พูดถึงงานของคุณสมบูรณ์ที่ไปแสดงที่ The Venice Biennale ะไรที่ก่อให้เกิดงานชุดนั้น? แปลกออกไปจากงานอื่นๆ ของคุณมาก

ตอนที่ผมได้ไปแสดงใน The Venice Biennale ผมได้แสดงอยู่ในภัตตาคารชื่อ Paradiso ซึ่งมันเป็นสถานที่ที่ไม่เหมาะจะแสดงผลงานศิลปะเลย ทั้งความพลุกพล่านของคน และความพร้อมของห้องแสดงผลงาน ศิลปินบางคนก็เข้าไปใช้ห้องนี้แสดงผลงานเนี่ย บางคนไม่แข็งแรงพอ ก็อาจจะเรียกว่า ‘ถูกเชือด’ เอาได้ง่ายๆ ตอนที่ผมไปเนี่ยก็เห็นแล้วคิดว่า โอ้โห! จะจัดการกับมันยังไงดี? ต้องเล่นกับสภาพแวดล้อมที่มันเป็นแบบนั้น ต้องทำให้คนเขาสัมผัสสภาพเดิมของห้องนี้ไปได้ แล้วที่สำคัญก็คือ งานมันเป็นงานระดับนานาชาติที่ใหญ่มากๆ ซึ่งมันยากกว่าการแสดงงานโดยปกติ เพราะการแสดงงานที่นี้ มันมีคนที่มีความรู้และความเข้าใจในศิลปะอย่างมากมาชมกันจำนวนมาก มันก็เลยเหมือนเราเอาสิ่งที่ทำขึ้นจากความรู้ความเข้าใจของเราไปพิสูจน์ในเวทีนั้น ว่าเราสอบผ่านไหม ซึ่งผลงาน ‘KRUNG THEP BANGKOK’ ใน Paradiso Gallery ของเราก็ได้รับการยอมรับให้เป็นหนึ่งในห้าพันทรรศการที่น่าเข้าไปดูของเทศกาล The Venice Biennale ในปีนั้น

คุณยกเอาสภาพแวดล้อม ความบ้านๆ ช่างๆ ของกรุงเทพฯ และประเทศไทยเข้าไปไว้ในพื้นที่แสดงงาน

ใช่ เราเอาความน่าเกลียดของห้องแสดงผลงานมาเล่นด้วย เอาประโยชน์จากข้อบกพร่องของมันมาใช้ให้เป็นงาน เพราะว่ามันไม่มีทางที่จะเป็นอื่นไปได้ เราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงมันได้ พอเราแก้ไขจนสำเร็จ มันก็ออกมาโอเคใจ เพราะภัตตาคารนี้มันเป็นที่พักสำหรับคนดูงาน ศิลปินที่ไปจัดงาน มาพักผ่อน มากินข้าวกัน

แสดงว่านอกจากจะใช้เป็นที่แสดงงานแล้ว ก็ยังคงเปิดเป็นภัตตาคารให้คนเข้ามากินอาหารเหมือนเดิมด้วย ไม่ใช่ปิดเพื่อทำการแสดงเท่านั้น

ใช่ เปิดเอาไว้อย่างนั้นแหละ ถ้าคุณเห็นงานผมที่มีข้าวของพลาสติกวางเรียงๆ กันอยู่ นั่นมันเป็นห้องเก็บของของภัตตาคารที่น่าเกลียดมากเลย เป็นที่เก็บของรกๆ มีมันเขยๆ ปิด เราก็เลยปรับใช้ความทุเรศตรงนี้ด้วยการบอกให้เขามัดมันให้สวยๆ ไม่ต้องถอดออก เสร็จแล้วเราก็เอาข้าวของเครื่องใช้พลาสติกโหลๆ ไปวางในนั้นให้เต็ม จริงๆ ศิลปะมันเป็นอะไรที่อยู่ในชีวิตประจำวันทั้งนั้น อยู่ในทุกเรื่อง เพียงแต่บางทีคนไม่เข้าใจ ไปคิดว่ามันเป็นของสูง ดูไม่รู้เรื่อง มันไม่มีอะไรสูงหรอก คุณไม่เรียนรู้อะไร

ของพวกนี้ดูเหมือนของที่เขาใช้บริโภคขายของโหลที่เราเห็นกันจนชินตาในกรุงเทพฯ

ใช่ๆ ผมชอบมาก พวกรถขายของเร่ รถขายของชำพวกนี้ผมสนใจมาตั้งนานแล้ว ก็เอาข้าวของพวกนี้มาไว้ตรงนี้แทน

ของพวกเขาที่ตอนอยู่กรุงธนฯ เป็นของดาษดื่นหรือ เป็นของไหล แต่พอมันเปลี่ยนสถานที่ไปอยู่ในห้องแสดง งานในยุโรป คุณค่าและความหมายก็เปลี่ยนไปเลย

ใช่ ที่มันเป็นเรื่องดาดดินเพราะคุณเห็นมันจนชินตา และไม่คอยมีใครเอาไปทำงานด้วย

ในงานนี้ก็บัวตอกข้าวของเครื่องใช้อื่นๆ อย่างหีบเก่าๆ ตู้ไม้ โต๊ะเก้าอี้ ตุ๊กตาเก่า หรือบาตรสรงอยู่ด้วย

ใช่ มันเป็นเรื่องส่วนตัวที่ผมสนใจและเก็บไว้นานแล้ว ก็เอามันมาทำงาน จริงๆ การทำงานศิลปะในลักษณะนี้มันมีมานานแล้วนะ

สังเกตว่างานตอนสมัยหนุ่มของคุณสมบูรณ์ส่วนใหญ่ มักจะเป็นงานที่เคร่งขรึม สีสันน้อย เป็นสีขาวดำ แต่พออายุมากขึ้น งานกลับกลายเป็นมีสีสันสดใส สนุกสนานขึ้น

คุณเข้าใจไหมว่าในตัวของคนเรามันมีอะไรตั้งหลายอย่างที่เรารู้จักเรียนรู้อีกเยอะแยะ และมันก็จะค่อยๆ ททยอยปรากฏออกมา อย่างงานที่ผมเขียนรูปตุ๊กตาหมี โดยปกติผมคิดว่าผมไม่น่าจะเขียนรูปตุ๊กตาหมีนะ แต่ที่เราเขียนมันมีเหตุผลนะ เพราะมีอยู่วันหนึ่งเราไม่รู้จะเขียนอะไรดี ก็เลยหยิบเอาตุ๊กตาหมีของลูกมาลองเขียนเล่นดู ก็ไม่ได้ตั้งใจว่ามันจะออกมาดีหรือไม่ดีนะ แค่ออกเขียนดู พอเราเขียนไปสักพักหนึ่ง มันก็เริ่มน่าสนใจ เออวะ มันก็มีบุคลิกอะไรต่างๆ ปรากฏออกมาตามสภาวะ สุดท้ายภาพที่วาดมันก็เริ่มใกล้ความเป็นตัวเราเข้าไปทุกที งานชุดนี้ทำให้ผมนึกถึงงานแทบจะทุกชิ้นของผมมันมีสิ่งนี้ซ่อนอยู่ สิ่งนี้ก็คือความเชื่อตรงหมายความว่าเรามีความเชื่อตรงกับงาน ไม่ตัดจจริต

เสแสร้ง เพียงแต่เวลามันเป็นงานแบบนามธรรม คนก็เลยมองไม่เห็น แต่พอมันเป็นอะไรที่เป็นรูปธรรมเนี่ย มันจะเห็นได้ชัด เวลาคุณดูรูปเขียนของผม คุณรู้สึกว่ามันมีความตัดจจริตไหมล่ะ?

ไม่

ถ้าอย่างนั้นก็โอเค (หัวเราะ) แต่งานชุดนี้เขียนออกมาแค่สองชุดก็พอแล้วนะ ไม่เขียนออกมาอีกแล้ว การทำงานชุดนี้ทำให้เราเรียนรู้ตัวเองว่า งานของเราเป็นแบบนี้เอง เป็นความเชื่อตรง ถ่ายทอดออกมาตรงๆ จริงๆ งานแอบสแตรกต์ของผมก็ไม่ได้ซับซ้อนอะไร เหมือนกับที่ผมวาดรูปตุ๊กตาหมีนี่แหละ เพียงแต่คนเขาคิดมากเกินไปเอง คิดเอง เออเอง ตัวเราก็ไม่มีอะไรเราก็คแค่คิดทำอะไรสนุกๆ ไปเรื่อยๆ เพียงแต่ว่าตอนที่ทำงาน เราก็อพยายามทำให้แต่ละชิ้นมันแตกต่างกัน หลากหลาย ไม่เหมือนกัน ไม่ซ้ำกัน

คำถามสุดท้าย ตอนนี้ศิลปะกับชีวิตของคุณสมบูรณ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับไหม

มันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมาแทบจะทั้งชีวิตเราแล้ว ถ้าพูดถึงชีวิตมนุษย์ เราเกิดมาเราน่าจะสร้างประโยชน์อะไรสักอย่างที่เป็นสาระ ก่อนที่จะอำลาโลกนี้ไป สิ่งเหล่านี้เป็นหน้าที่ประเภทหนึ่งที่เราจะแบ่งปันให้มนุษย์คนอื่นได้ ●

9th UOB Painting of the Year

โฉมหน้าของงานศิลปะ
ที่ชนะใจกรรมการ
ในจิตรกรรมยูโอบี
ครั้งที่ 9

จัดมาอย่างต่อเนื่องเป็นปีที่เก้าแล้ว สำหรับการประกวดจิตรกรรมยูโอบี (9th UOB Painting of the Year) หนึ่งใน การประกวดที่ทรงเกียรติที่สุดของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยในปีนี้มีศิลปินยอดฝีมือจากทั่วประเทศไทย ทั้งศิลปินอาชีพและสมัครเล่น ร่วมส่งผลงานเข้าร่วมประชันชั้นเชิงทางด้านศิลปะมากมาย หลังจากการเฟ้นหาและขับเคี่ยวที่ยาวนาน ในที่สุดเราก็ได้ศิลปินผู้ชนะเลิศแปดคนสุดท้าย นอกจากรางวัลสูงสุดประจำปีอย่างงาน ‘ปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้’ ของคุณอภิวัฒน์ บรรลือ ในหน้า 3 แล้ว เราก็จะพาคุณไปรู้จักตัวตนแรงบันดาลใจ รวมทั้งแนวคิดเบื้องหลังผลงานของศิลปินท่านที่ได้รับรางวัลอื่นๆ อีกด้วย

Established Artist Category

Gold Award

Artist: อนันต์ยศ จันทรนวล

Title: ไทโยมุง

Medium: สีน้ำมันและสีอะคริลิกบนผ้าใบ

Size: 178 x 148 เซนติเมตร

“ที่บ้านผมมักนำหุ่นและตุ๊กตานาโชคมาตั้งที่หน้าร้าน เพื่อหวังเรียกลูกค้าและเรียกทรัพย์ ผมจึงเลือกนำสัญลักษณ์ทางความเชื่อมาจัดวางในรูปแบบใหม่ เพื่อวิจารณ์สังคมว่าเรากำลังมองภัยกับวัตถุบางอย่างมากเกินไป จนบางครั้งก็ดูน่าขนลุกและไม่สมเหตุสมผล ทั้งยังหลงระเริงกับกิเลสและความอยากได้อยากมี จนเพเลอลืมคุณค่าที่แท้จริงของชีวิต”

Silver Award

Artist: จงจิตร มูลมาตย์

Title: ชีวิตเป็นเรื่องหนัก 1

Medium: สีน้ำมันบนผ้าใบ

Size: 180 x 160 เซนติเมตร

“แรงบันดาลใจมาจากแฟนผมที่ชอบคิดมาก จึงวาดตัวเขาออกมาเป็นหินอ่อน เพื่อสื่อถึงความหนัก และใช้สีหม่นๆ เทาๆ เพื่อแสดงถึงบรรยากาศของความทุกข์ แต่จริงๆ แล้วผมอยากให้เขามองว่าปัญหาเป็นเรื่องธรรมดา เราเกิดมาล้วนเจอกับอุปสรรค หากเรารู้จักปล่อยวาง อย่ไปเครียดกับมัน เราก็อาจหลุดพ้นจากความทุกข์ได้”

Bronze Award

Artist: ปีโรจน์ จรุงจิตวิวัฒน์

Title: พิจารณาลมหายใจ 2

Medium: สีพูนบนแผ่นไม้

Size: 180 x 180 เซนติเมตร

“เกิดจากการพิจารณาความคิดของตัวเอง ผ่านการทำงานศิลปะแนวไทยประเพณี ผสมผสานกับเทคนิคผสมแบบช่างไทยในอดีต เช่น การเขียนสีบนพื้นกาวมะขาม การเขียนสีน้ำรัก เทคนิคลายกำมะลอ เพื่อถอดรูปแบบของลายไทยที่มีลักษณะเป็นแพตเทิร์นออกมา โดยคิดว่า เมื่อเราเข้าใจโครงสร้างของศิลปะประเพณีแล้ว เราอาจจะเข้าใจความคิดของตัวเองมากขึ้น”

Established Artist Category

Gold Award

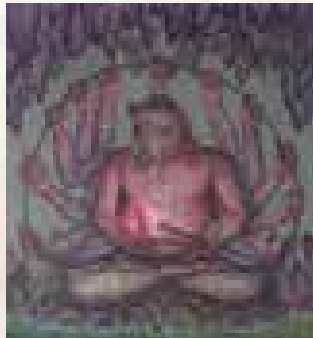
Artist: บูธัมหมัดต่ออา ะยฺยฺใช้
Title: กักณียภาพของกาลเวลา
Medium: วาดเส้นและสีอะคริลิก
Size: 180 x 135 เซนติเมตร

“เนื่องจากเป็นคนภาคใต้ ผมจึงคุ้นชินกับสถาปัตยกรรมมลายูมาตั้งแต่เด็ก แต่ด้วยยุคสมัยที่เปลี่ยนไป ความดั้งเดิมของสถาปัตยกรรมเหล่านี้ก็เริ่มเลือนหายไปตามกาลเวลา ผมจึงถ่ายทอดความรู้สึกนี้ออกมาเป็นภาพจิตรกรรมผสานเส้น Perspective เพื่อพูดถึงการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ และการเจริญเติบโตของสิ่งก่อสร้างแบบใหม่ ที่ทำให้สถาปัตยกรรมเก่าๆ เริ่มหายไป”

Most Promising Artist of the Year Award

Artist: ชัยชนะ ลือตระกูล
Title: Rhythm of Transformation No.4
Medium: สีอะคริลิกบนผ้าใบ
Size: 150 x 180 เซนติเมตร

“ผมนำเสนอโดยเอาเศษซากจากอุตสาหกรรมหนักในหลายที่มาจัดองค์ประกอบในพื้นที่ใหม่ เพื่อสะท้อนการวนลูปของวงการอุตสาหกรรมที่ไม่มีวันจบสิ้น โดยใช้รถยนต์ที่เป็นจำนวนเกินนับ พร้อมร่องรอยการผู้พังของรถแต่ละคันนำมาเสนอ ซึ่งรถแต่ละคัน เปรียบเสมือนคนในสังคมที่มีความหลากหลาย และมีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันออกไป”

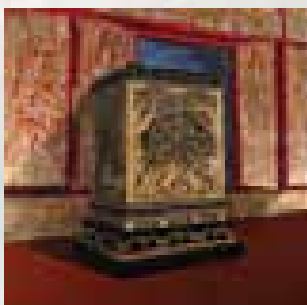
Silver Award

Artist: ทวีชัย ประมาณ
Title: ปัญญา 02/07/18 ประเทศไทย
Medium: สีอะคริลิกบนผ้าใบ
Size: 130 x 115 เซนติเมตร

“ผมได้แรงบันดาลใจมาจากเหตุการณ์น้ำท่วม เพราะผมนั่งดูน้องๆ เขาตั้งแต่วันแรกที่เข้าไปติดในถ้ำ จนกระทั่งวันที่ทุกคนออกมาได้อย่างปลอดภัย ซึ่งมันแสดงให้เห็นว่า โศกและน้องๆ ทุกคนล้วนมีสติในการเอาตัวรอดในเหตุการณ์คับขันได้เป็นอย่างดี ผมจึงถ่ายทอดออกมาโดยอิงกับสัญลักษณ์ทางศาสนาอย่างดอกบัว ซึ่งมีนัยว่าสติเป็นบ่อเกิดของปัญญา”

ความคิดเห็นจากคณะกรรมการ

“ศิลปินมีฝีมือ ทำให้เกิดความรู้สึกของความแออัด การบีบรัด ความเจ็บปวด สะท้อนถึงประเด็นที่สังคมบ้านเราปัจจุบันเต็มไปด้วยสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น เป็นขยะมูลฝอยและมลพิษซึ่งเกิดจากฝีมือมนุษย์ทั้งสิ้น การทับซ้อนสะสมนั้นบ่งบอกว่ามันเป็นสิ่งที่เราทำไม่ได้ มันเป็นซากที่เป็นผลผลิตของประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างประเทศไทย ภาพนี้จึงตั้งคำถามไว้ให้เราลองย้อนกลับมาหาตนเอง”

Bronze Award

Artist: อธิวิทย์ สามารถ
Title: บันทึกความทรงจำ หมายเลข 5
Medium: หมึกดำและสีอะคริลิกบนผ้าใบ
Size: 175 x 175 เซนติเมตร

“ผมเป็นเด็กชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ชอบวาดรูป ทั้งรูปการ์ตูนและลายไทย แต่ผมชอบลายไทยเป็นพิเศษ เนื่องจากมันงดงาม มีเอกลักษณ์ และมีคุณค่าต่อประเทศ ผมจึงตัดสินใจวาดรูปนี้ โดยได้แรงบันดาลใจมาจากหนังสือตุลารดน้ำ เพื่อต้องการสื่อให้เป็นที่ถกเถียงถึงความทรงจำของศิลปะไทย และอนุรักษ์ไว้ให้ชาวต่างชาติได้เห็น”

Art within Life of Stand Up Comedian

โน้ส อุดม แต้พานิช
คอเมดีียนอาร์ตติสต์
ผู้ทำงานศิลปะ
เพื่อนำชีวิต

เมื่อพูดถึงเขา คงไม่มีใครไม่รู้จัก และคงไม่เก็บเลยสัก ถ้าเราจะนิยามเขาว่าเป็น นักเดี่ยวไมโครโฟน (Stand Up Comedian) หรือนักแสดงตลกเดี่ยวบนเวทีอันคึกคักหนึ่งของเมืองไทยก็ไม่จำเป็นต้องพิสูจน์อะไรอีกต่อไปแล้ว เขาคือตัวจริง

แต่หลายคนอาจยังไม่รู้ว่า โน้ส อุดม แต้พานิช ยังมีอีกบทบาทหนึ่งในฐานะคนทำงานศิลปะที่ผลิตงานมาอย่างต่อเนื่องยาวนานยิ่งกว่าอาชีพหลักของเขาในปัจจุบันด้วยซ้ำ

ก่อนหน้านี้ เราเคยได้ยินคนในแวดวงศิลปะบางคนปรามาสเขาว่า ‘ตลกไร้สาระ’ แต่เมื่อได้มีโอกาสไปเยี่ยมเยียนเขาถึงสตูดิโอส่วนตัวขนาดใหญ่ (มาก) ในย่านบางกะปิของเขา ก็รู้ว่าที่คิดนั้นผิดไปก้นดิน เพราะแทบทุกมุมถูกอัดแน่นไปด้วยงานศิลปะหลากหลายรูปแบบหลายขนาดและเทคนิคที่เชื่อมด้วยคุณภาพฝีมือหยั่งหนึบใคร ที่สำคัญงานทั้งหมดที่เห็น ไม่ได้ถูกทำขึ้นเพื่อขายใคร แต่ทำเพราะความหลงใหลส่วนตัวล้วนๆ หลงแค่ไหน ลองคิดถึงคนที่ซื้อเตาเผาเซรามิกขนาดใหญ่ระดับโรงงานมาเพื่อใช้ในสตูดิโอ เพราะอยากทดลองเทคนิค แค่นี้ก็คงพอรู้แล้วว่าไม่ใช่คนที่ทำงานศิลปะเล่นๆ เพื่อฆ่าเวลา

แต่แค่ไหน ลองอ่านความคิดและเรื่องราวของอุดมกับโลกศิลปะของเขากันดีกว่า

ทราบว่า คุณเคยเรียนในโรงเรียนศิลปะมาไหมครับ

ใช่ครับ แต่ไม่ค่อยอิน เพราะเราไม่ค่อยสนุกกับการเรียนที่เขาสอนเหมือนกันไปหมด วิชาวาดคาแรกเตอร์ อาจารย์ก็ให้วาดมิกก็เม้าส์อยู่นั่น ทั้งห้องก็วาดมิกก็เม้าส์ส่ง เราอยู่ในห้องก็คิดว่า เราจะวาดมิกก็เม้าส์กันไปทำไมวะ ในเมื่อมิกก็เม้าส์มันมีคนวาดเต็มไปหมดอยู่แล้ว ผมก็คิดว่าทำไมอาจารย์ไม่ให้ทุกคนกลับไปออกแบบแบบการ์ตูนของตัวเองคนละตัวมาส่ง หรืออย่างวิชาวาดภาพเหมือนเนี่ยผมตกตลอดเลย เพราะอาจารย์เขาสอนวาดเป็นเส้นสานไขว้ๆ ก็สานไขว้กันทั้งห้อง พวกที่ทักษะดีๆ วาดใบไม้มีน้ำหยดเนี่ยบก็จะได้ A+ ตลอด แล้วก็จะมีแคสึ่ห้าคนที่ทำได้แบบนี้ อีก 98% ที่เหลือก็เป็นเดนมังคคอมอยู่ในห้อง (หัวเราะ) ผมก็คิดว่า ทำไมเราต้องวาดเส้นสานไขว้วะ? แล้วคนที่วาดภาพเหมือนไม่ได้นี่ไม่มีที่ยืนหรือไง? ผมก็เลยคิดในใจว่า พอ! กูจะเป็นคนทำงานศิลปะที่ตั้งใจว่าจะวาดภาพไม่เหมือน (หัวเราะ)

ในวงการศิลปะก็มีศิลปินบางคนที่ไม่วาดภาพเหมือนจริงเลย แต่งานก็ได้อารมณ์มาก อย่าง ฌอง มิเชล บาสเกีย (Jean-Michel Basquiat) เพราะเขาไม่เสียเวลาไปทำในสิ่งที่ตัวเองไม่ต้องการ

ใช่ๆ คูลี พลังของเขายังส่งมาถึงคนรุ่นนี้เลยนะ ไม่ว่าใครเห็นก็ได้รัับอิทธิพลของเขา

พอปิดหัวกับการเรียนแล้วคุณทำอะไรต่อ ในช่วงวัยรุ่น ตอนนั้นเรายังไม่รู้ว่ามีคนคืออะไร รู้แค่เราไม่ค่อยชอบทำที่การศึกษาแบบนี้ หลังจากนั้นเราก็ไม่มีตั้งค์เรียนแล้ว ก็ออกมาประกอบอาชีพ เป็นคนเขียนการ์ตูนอยู่ช่วงพักการตูน ทำภาพประกอบอยู่สำนักศิษย์สะตือคือทำภาพประกอบพ็อกเก็ตบุ๊ก นิตยสาร ก็ได้มีโอกาสได้ฝึกทักษะ สมัยนั้นต้องเขียนภาพประกอบให้เข้ากับเรื่องสั้นหรือกวี สมัยนั้นหนังสือกวีมีเยอะ บางเล่มต้องหัดปั้นดินญี่ปุ่นเพื่อทำภาพประกอบ อีกเล่มนึงต้องเขียนสีน้ำ อีกเล่มต้องทำภาพพิมพ์แกะไม้ ทำประติมากรรมเป็นปกนิตยสาร *ไปยาลใหญ่* ทำหลากหลายแบบ เหมือนคนรับจ้างแต่งเพลงให้ศิลปิน เราต้องแต่งเพลงให้เข้ากับเขา ข้อดีก็คือมันทำให้เราได้ลองวัสดุและเทคนิคหลายๆ อย่าง

ก็ยังใช้ศิลปะในการกำหาล้างถัง
ที่นั่นแหละ จากวันนั้นถึงวันนี้ ผมก็ยังไม่เคยห่างจากมันเลยนะ มันอยู่คู่ชุนานกับชีวิตเรามาโดยตลอด

แล้วอยู่ดีๆ กำโบบถึงเปลี่ยนอาชีพมาทำงานวงการบันเทิง จนทำสแตนด์อัปคอมดีได้

เราไม่รู้ว่าจะไปตรงนั้นเลยนะ ชีวิตนี้ไม่เคยคิดว่าจะมาทำเดี่ยวไมโครโฟน น่าจะเป็นการเดินร่นหาเลี้ยงชีพมากกว่า เพราะว่าพอไปทำอยู่สำนักศิษย์สะตือ เขามีละครเวที ผมก็ไปเล่นเป็นตัวประกอบ พัฒนาจากตรงนั้น พอเริ่มหาเลี้ยงชีพจากการขายเสียงหัวเราะได้ ทีนี้ก็มีรายได้มากขึ้น ก็เอามาซื้อวัสดุอุปกรณ์ทำงานศิลปะ เริ่มทำชิ้นใหญ่ขึ้น คือทำงานศิลปะเนี่ยสีมันแพงพอกๆ กับเครื่องสำอางของผู้หญิงเลยนะ หลอดละสามร้อยบีบไปทีนี้ใจเต้นเลย ยิ่งภาพแสบแตรกดเนี่ย ปาดไปทีนี้ 80 บาทแล้ว พอมีทุนเราก็จะค่อยๆ เริ่มพัฒนาทำใหญ่ขึ้นๆ สตูดิโอก็ค่อยๆ พัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ เราก็ค่อยๆ เติบโตจากมัน

เวลาบ่งรายได้มากำงานศิลปะ มีการวางแพนโหมวว่าจะใช้เคีโบน หรือเอาเตีโปลเลย

เอาแต่ใจมาก มันหน้ามิดเหมือนผู้หญิงเดินเข้าไปในห้างฯ เวลาในช่วงเซลนะ ในร้านรองเท้า ร้านเครื่องสำอาง เห็นแล้วมันจะหน้ามิดอยากซื้อ เดินเข้าไปหยิบๆ รู้สึกตัวอีกที ตั้งค์หายไปไหนหมดวะ กลายเป็นอะไรไม่รู้พึ่งอยู่ข้างฝาบ้าน แล้วก็มีเราเห็นอยู่คนเดียว

ไปคิดจะเอาไปขายบ้างหรอ

พูดตรงๆ ว่าการขายงานเป็นสิ่งที่เราไม่ถนัด เวลาขายเสียงหัวเราะนี้เราเก่งนะ เราเอาอยู่ แต่ว่าศิลปะเนี่ยมันซัดๆ ยังไงไม่รู้ เราไม่รู้จะบอกราคาขายยังไง อย่างเวลาทำงานอยู่แล้วเพื่อนเดินมาแล้วบอก “เฮ้ย ชื่นนี้สวยดี มี

ขายเท่าไร” เราก็จะ “เอิ่ม...” ถ้าออกแพงไปเพื่อนบอก “อะไรของมึง! ค่ากระดาษมึงเท่าไร ค่าสีเท่าไร” ชายคนแปลกหน้าก็กลัวจะบอกราคาถูกไป คือมันทำตัวลำบาก ผมไม่ถนัด

แต่ราคายองงานศิลปะคือคุณค่าที่อยู่กับความพอใจของคนก็เห็น ถ้าคนซื้อคิดว่างานนี้ถูกใจแล้วมีตั้งค์พอซื้อ ราคาเกือเขาก็ซื้อหรือเปล่านั้นต้องเหมือนเจอเนื้อคู่ละ ผมคิดว่าประเทศไทยมันควรจะมีอาร์ตดีลเลอร์เยอะกว่านี้ ตอนนีประเทศไทยมีอาร์ตทีลด์เยอะมากแล้วแต่ไม่ค่อยมีอาร์ตดีลเลอร์เท่าไร

อย่างฉากของเดี๋ยวจุไปบันก็คล้ายกับงานศิลปะจัดวางอยู่เหมือนกัน

ไอ้ที่ขึ้นไปแสดงอยู่บนเวทีทั้งหมด มันก็เป็นศิลปะของผมนึงอย่างหนึ่งนะ สำหรับผมศิลปะมันคือจังหวะการจัดวาง ตัวผมเองก็จัดวางหาคำพูดให้คุณข้า จัดวางบล็อกกึ่งการเดิน จัดวางแสง จัดวางบรรยากาศ รวมทั้งจัดวางฉากข้างหลังด้วย มันก็เหมือนเป็นอาร์ตเพอร์ฟอร์แมนซ์ อันนี้ผมคิดในหัวนะ แต่ไม่เคยพูดกับใคร แล้วเวลาคนมอง เขาก็มองภาพรวมๆ

ฉากพวกนี้มีส่วนช่วยเรื่องการแสดงโหม

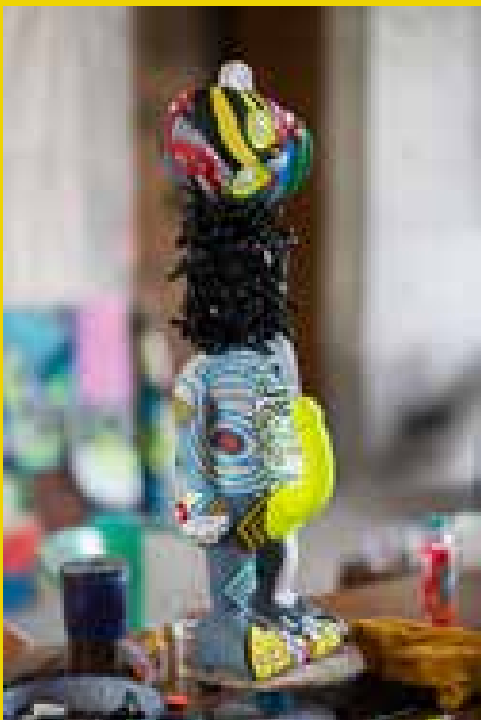
ลูกน้องผมบอก ไม่เกี่ยวหรือเกีย (หัวเราะ) มันช่วยในความรู้สึกของผมมากกว่า ภูเขาอยู่แบบนี้ อยากรยืนอยู่ตรงนี้ อยากรเล่าเรื่องแบบนี้ อยู่กับองค์ประกอบเหล่านี้

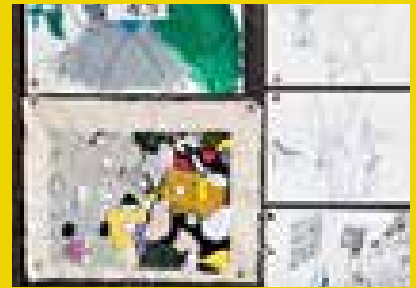
พอได้มาเห็นสตูดิโอของคุณ ตั้งใจทำให้ใหญ่ขนาดนี้ตั้งแต่แรกเลยหรอ

ตั้งใจนะ ผมเคยเช่าโกดังมาสองโกดังเพราะผมทำงานเยอะมาก พอวางไว้ซึ้นๆ ปลวกก็กิน จนต้องทิ้งงานไปเซ็ดใหญ่มาก ผมก็เริ่มถามตัวเองว่า เฮ้ย! มึงจะปล่อยเอาไว้แบบนี้หรอ? เราก็เลย เออวะ ตั้งใจว่าพอเราหาเงินจากธุรกิจบันเทิงได้ เราก็จะเอามาลงกับตรงนี้ ส่วนที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เนี่ยแหละ (หัวเราะ) แต่มันก็เลิกทำไม่ได้แล้ว ถ้าคนทำศิลปะด้วยกันน่าจะรู้ว่ามันอยู่ข้างใน ถ้าเราไม่ทำก็เหมือนมันอัดอั้นตันใจ

งานพวกนี้คุณกำเองทุกชิ้นเลยหรือเปล่า

ผมมีลูกมือครับ ช่วยกันทำ ก็แม่บ้านฝ่ายบัญชีของบริษัทนี้แหละ คือผมทำเดี่ยวๆ ปีนึงหยุดสองปี บางทีก็หยุดไปสามปี บางคนถามว่าระหว่างนั้นเราทำอะไร ก็นี่ไง ทำพวกนี้กับพนักงานที่เราจ้างประจำอยู่ เขาไม่มิงงาน ว่างๆ มึงก็มาช่วยเฮียทำมา ตักตาบางตัวแม่ผมก็มานั่งระบายให้นะ ผมไม่ได้คิดว่ามันเป็นงานศิลปะที่ยิ่งใหญ่อะไร มันเหมือนเป็นงานฝีมือ งานหัตถกรรม ผมทำเพลินๆ นั่งเล่น คุยกัน เอาขนมมากิน เหมือนอยู่คณะนะ

เห็นมีเตาเผาเซรามิกอันใหญ่อยู่ด้วย โชษของมันไม่ใช่นขนาดของคนทั่วไป ที่ทำงานศิลปะเล่นๆ เลยนะเนี่ย

ไซ้ มีเตาอยู่ี่เลย ผมไม่ได้เรียนเซรามิกมา แต่พอรู้สึกว่าจะอยากจะทำ เราก็เรียนรู้จากการซื้อเตาซะเลย แล้วก็มาหัดทำ ทำไม่เป็นถามลูกน้อง เฮ้ย มีใครเคยเรียนเซรามิกบ้าง “ผมคุ้นๆ นะเฮีย” อ้าวคุ้นๆ มึงก็มา เปิดดูเกิลกันดู เริ่มจากห่วยๆ ง่ายๆ ผิดพลาดบ้าง ความร้อนต่ำไป สูงไป เริ่มใหม่ ค่อยๆ ทำกันไป

คนปกติที่เขารู้เตาเผาเองทำ ไม่ได้ซื้อเตาใหญ่ขนาดนี้

(หัวเราะ) คือหลายอย่างผมรู้ว่ามันนะ ทำไปก่อนเลย คนอื่นเขาเผาได้ที่นั่งสี่ห้าอัน ไม่เอาหรอก ออกมาทำแบบเยอะๆ เลย เพื่อทำตลาดด้วย แล้วก็มาลองกัน ทำถ้วยเล็กๆ แล้วเป็นชามใหญ่ เอ้า เริ่มเจาะรูเริ่มอะไร ก็มัวเอา ไม่มีแบบแผนแน่นอนตายตัว ก็พัฒนาเรียนรู้ไป

มีใครเป็นศิลปินดวงใจไหม

ถ้าตอนนี้ชอบศิลปินคนนึงชื่อโรส วัลลี (Rose Wylie) เป็นป้าอายุ 84 ปี แกวตารูปเหมือนเด็กๆ มีคำพูดของแกประโยคหนึ่งที่เรชอบมากคือ ‘ทำในสิ่งที่คุณมีให้ดีที่สุด สวมใส่ในสิ่งที่คุณอยากสวม วาดในสิ่งที่คุณอยากวาด และทำในสิ่งที่คุณอยากทำ’

เขว่าศิลปินที่เก่งๆ บางคนจะมีความเป็นเด็กอยู่ในตัว คุณเป็นอย่างนี้ไหม

สำหรับผม ศิลปะมันคือการบ้าบ่ของตัวเองมากกว่า ชีวิตของตกลงมันมีอีกมุมหนึ่งที่ผมไม่รู้ ชีวิตพวกคุณเวลาออกจากบ้านคือการพักผ่อน แต่ชีวิตนักแสดงตกลง ณ วินาทีที่คุณก้าวออกนอกประตูบ้านแล้วไปเจอผู้คนมันคือการทำงาน เพราะว่าเขาคาดว่าให้คุณตกลง ไม่ว่าคุณจะทำอาหารเป็นพิซ แพนคุณเพิ่งบอกเลิก คนเขาไม่มารับรู้ด้วย เพราะว่าภาพคุณคือมิกก็เมาส์ ไม่มีใครรู้หรือว่าตัวคุณใส่มิกก็เมาส์ข้างในมันจะเหวี่ยงออกมาจะเป็นลม มันหิวหรือเปล่า เขาไม่ต้องการรับรู้ ที่นี้ความกดดันต่างๆ ที่เกิดขึ้นแต่ละวันที่เราเจอมันอยู่ข้างใน แล้วมันไม่รู้จะไปไหน เลยทำให้ถ้าข้างในผมไม่พร้อมจะไปให้บริการใครจริงๆ ผมก็จะอยู่บ้าน ที่นี้พวกคุณอยู่บ้านกันแป๊บหนึ่งก็เบื่อแล้วไซ้ใหม่ ฉะนั้นผมอยู่บ้านนานๆ ก็ต้องทำอะไรทำ นี่ก็เลยเหมือนเป็นโลกอีกใบหนึ่งของผม ผมก็อยู่แต่ในนี้

อโริแบบนี่ใกล้เคียงกับศิลปะแบบเซอร์เรียลลิสต์เลยนะ ที่การทำงานศิลปะมันก็คือการบำบัดจิตใจอย่างหนึ่ง หรือเราทำบางอย่างที่เป็นสิ่งที่เราไม่สามารถอธิบายเป็นคำพูดได้ ก็ใช้ศิลปะพูดแทน

‘พูดไม่ออก บอกไม่ถูก’ มันคือคำนี้เลยนะ ถ้าไม่ทำแบบนี้ เราก็อาจจะกลายเป็นคนป่วย อาจจะไปอยู่ในหมวดซึมเศร้า ผมว่าศิลปะเยียวยาผมมาก และมันช่วยได้จริงๆ เสาร์-อาทิตย์ ผมก็อยู่กับมัน ฟังเพลงไปจ้องๆ แง้งๆ ทำงานเพลินๆ ไป พองานที่ทำออกมาเสร็จแล้วมันก็เรียก ‘แล้วใจ’ นะ (ผู้เขียน: หรือแปลว่า ‘ฟิน’ นั่นแหละ)

สำหรับคุณ ศิลปะเป็นการระบายอย่างหนึ่งไหม

เป็นการขับถ่ายทางอารมณ์ก็ว่าได้นะ เพราะว่าของมีเข้า ก็ต้องมีออกไปเป็นธรรมดา ถ้าเข้าแล้วไม่ออก เราก็เป็นคนป่วยแน่นอน

การดูโลก ดูสิ่งรอบตัว หรือดูงานศิลปะ ก็เป็นการเอาเข้าอย่างหนึ่งไหม

เวลาไปดูงานศิลปะ สิ่งหนึ่งที่ได้คือ ภูมิใจได้อยู่คนเดียวนี้หว่า มันยังมีคนทำนองนี้อยู่บนโลกนี้นะ รู้สึกไม่โดดเดี่ยว เวลาไปเจองานเพี้ยนๆ หรือคนทำโน่นทำนี่ อ้อ อย่างนี้ก็ได้ด้วยเธอ เออ ภูมิใจได้บ้าง อยู่คนเดียวนี้หว่า

ไม่คิดจะทำนิทรรศการแสดงผลศิลปะบ้างหรือ

ไม่ถนัดเลย การไปแสดงงานเป็นภาคที่ผมไม่สนุก ผมสนุกกับการทำมากกว่า พอเริ่มต้องจัดการ มันเป็นเรื่องที่ไม่สนุกแล้ว มันเริ่มปวดหัว ผมเขียนไว้ในไดอารี่ของผมเลยว่า อะไรที่ไม่ ‘สปาร์กจอย ภูมิใจเสียเวลาทำ’ ผมเหลือเวลาอยู่บนโลกนี้อีกไม่นานแล้ว ขอทำอะไรที่มันสปาร์กจอยดีกว่า (หัวเราะ)

ทำงานเยะเยะเนี่ย ยังเรียกว่าตัวเองทำศิลปะเป็นงานอดิเรกอีกไหม

สำหรับผม การทำงานศิลปะคืองานประจำนะ เพราะเราทำมันเป็นประจำทุกวัน เพียงแต่ไม่ได้เงินจากมันเท่านั้นเอง ส่วนงานทอล์กโชว์เดี๋ยวนะ คืองานอดิเรกที่บังเอิญได้เงิน ซึ่งเราก็เอามาหล่อเลี้ยงงานประจำนี้แหละ ●

เรื่อง: สุวิษา พิทักษ์ภาคจนกุล

The Night Watch

ผู้วาด: Rembrandt van Rijn
ปีทศวรรษ: 1642
ขนาด: 363 x 437 เซนติเมตร
เทคนิค: สีน้ำมันบนผ้าใบ
ตั้งอยู่ที่: พิพิธภัณฑ์แห่งชาติอัมสเตอร์ดัม

แม้จะไม่เคยคุ้น แต่เชื่อว่าเมื่อใครได้เห็นก็จะต้องถูกสะกดด้วยสีหน้าอาภักดิ์ริยของพวกคนที่คลาคล่ำอยู่ในแสงเงาอันน่ามหัศจรรย์ในภาพเขียนสีน้ำมันที่มีชื่อเสียงที่สุดในประวัติศาสตร์ศิลปะยุโรปภาพนี้แน่นอน

สำหรับคนที่สนใจอยากชมผลงาน The Night Watch ขึ้นที่เมืองอัมสเตอร์ดัม พิพิธภัณฑ์ที่ไปชมสามารถดูได้ละเอียดขนาดนี้ สามารถเข้าไปที่ artsandculture.google.com แหล่งรวมงานศิลปะระดับโลก ได้ เป็นฐานข้อมูลเพื่อการศึกษาก็สามารถเรียนรู้เรื่องราวของศิลปิน ชุมชน รายละเอียดของผลงานศิลปะได้ระดับไม่ธรรมดา หากอยากหาข้อมูลเพิ่มเติมก็ยังสามารถดูได้อย่างจุใจ

'The Night Watch' เป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งของชาวยุโรป พิพิธภัณฑ์แห่งชาติแห่งอัมสเตอร์ดัมปรับปรุงครั้งใหญ่ส่วนหนึ่งก็เพื่อออกแบบพื้นที่จัดแสดงของงานสามารถอวดโฉมอย่างสง่างามสมฐานะของ Rembrandt van Rijn ศิลปินเอกแห่งยุคบาโรก ผู้รังสรรค์งานมาสเตอร์พีซชิ้นนี้

The Night Watch ถูกบันทึกไว้อย่างเป็นทางการร่วมกับภาพเขียนร่วมสมัยเดียวกันในชื่อ The Officers and men of the company of Captain Frans Banning Cocq and Lieutenant Willem van Ruytenburgh เหตุการณ์ในภาพนั้นไม่ได้บันทึกช่วงเวลายามค่ำคืน ทว่าเป็นเวลากลางวัน แต่เดิมถูกระบายด้วยสีสีนสว่างไสวในการถ่ายทอ ส่วนสาเหตุที่กลายเป็นสีดำนเหมือนยามค่ำคืนนั้นเป็นเพราะน้ำยาเคลือบเงาที่เปลี่ยนเป็นสีดำนตามอายุ ถูกทับด้วยฝุ่นคราบสกปรก แม้จะมีการซ่อมแซมให้มีสีสดใสเหมือนเดิมหลังช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง แต่คนก็ยังจดจำภาพนี้ในชื่อเดิมอย่างเหนียวแน่น

แต่ไม่ว่าจะชื่ออะไร ก็ไม่ได้ทำให้ความโดดเด่นของภาพเขียนชิ้นนี้ลดน้อยถอยลง การจัดวางองค์ประกอบ การกระจายแสงเงาในภาพนั้นทรงคุณค่าเหนือกาลเวลา สีหน้าของผู้คนในภาพล้วนแสดงอารมณ์รุนแรงเหมือนละครเวที แสงเงาสีเข้มทึบฉากที่ถูกใช้ในภาพสร้างมิติที่ดูสมจริง พวกเขาขึ้นอยู่กับมิติที่ตีตนลึกแตกต่างกัน มีท่าทางการเคลื่อนไหวที่เป็นธรรมชาติชวนให้ผู้ชมสังเกตเห็นความต่างที่แตกต่างกันไปในแต่ละคน ชูช่อนชีวิตชีวาไว้ตามจุดต่างๆ

ได้อย่างมีสีสัน แตกต่างจากการวาดภาพเหมือนของกลุ่มบุคคลในยุคนั้นที่นิยมวาดให้ทุกคนเรียงหน้ากระดาน เพื่อให้เห็นหน้าได้ชัดเจนเท่ากัน

อิทธิพลของ The Night Watch ถูกส่งไปยังศิลปินระดับโลกหลังจากโยยาหรือปีกลัซเซอร์ทั้งศาสตร์ของการถ่ายภาพก็นำเทคนิคการเล่นกับแสงเงาของแรมบรันต์มาใช้ จนกลายเป็นศัพท์เทคนิคที่เรียกว่า 'Rembrandt Lighting'

บุคคลในภาพล้วนเป็นสมาชิกกลุ่ม Kloveniers กองกำลังอาสาสมัครพลเมืองติดอาวุธแห่งอัมสเตอร์ดัมส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีเงินทองมากมาย จึงร่วมกันออกเงินจ่ายค่าจ้างแรมบรันต์คนละ 100 กิลเดอร์เพื่อให้วาดภาพนี้ขึ้นมา ร้อยเอกนี่คือเครื่องแบบสีดำคาดเต็มยศกำลังก้าวออกมาข้างหน้าเชิญให้ทุกคนออกไปปฏิบัติภารกิจ ขณะที่หลายคนกำลังตั้งท่าเตรียมความพร้อมหยิบจับอาวุธปืนยาวโบราณที่ทรงอานุภาพที่สุดในยุคนั้น

งานชิ้นนี้ถูกซื้อขายผลัดเปลี่ยนมือผู้ถือครองมานับไม่ถ้วน แถมยังถูกตัดขอบทั้งสี่ด้านออกไปหลายนิ้วจนทำให้คนในภาพหายไปสองคน เพื่อให้พอดีกับพื้นที่ระหว่างเสาสองต้นของอาคารศาลาว่าการเมืองอัมสเตอร์ดัม กาลเวลาล่วงไปนับร้อยปี นักประวัติศาสตร์ศิลปะได้ศึกษาคุณค่าของภาพนี้อย่างจริงจัง ยกย่องให้เป็นผลงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในยุคทองของดัตช์อย่างไร้ข้อกังขา พิพิธภัณฑ์แห่งชาติแห่งอัมสเตอร์ดัมจึงย้ายมาเก็บรักษาไว้เป็นสมบัติของชาติ

แม้ภาพจะถูกว่าจ้างด้วยเงิน 1,600 กิลเดอร์ แต่ปัจจุบันนั้นมูลค่าของภาพเขียนนี้นับว่าไม่อาจประเมินค่าได้ หากจะเปรียบเทียบกับภาพ Portrait of a man, half-length, with his arms akimbo ของแรมบรันต์ที่เพิ่งมีการประมูลไปในปี 2009 ในราคา 33.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ The Night Watch ที่มีชื่อเสียงโด่งดังและมีเรื่องเล่าเบื้องหลังมากมายขนาดนี้จึงต้องแพงกว่าภาพเขียนชายนิรนามอย่างมหาศาลโดยไม่ต้องสงสัย ●

What Makes Art More Valuable?

เวลาได้ยืนชว่กรวการประมูลงานศิลปะระดับโลก เรามักทาลายและตลิ่งไปกับราคาอันแพงมหาศาลพร้อมกับงงๆ ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร เราจึงชวนมาสำรวจปัจจัยว่าอะไรที่ทำให้ราคาของศิลปะแต่ละชิ้นแพงขึ้นได้บ้าง

Before it was cool

‘ความมาก่อนกาล’ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้งานที่เคยถูกไ้การเหลียวแล หรือขายเหมาโหลในราคาถูกๆ กลับมีมูลค่าเพิ่มขึ้นได้แบบหน้ามือเป็นหลังมือ จากการถูกยกย่องและพิสูจน์จากทุกทาง กระทั่งกลายเป็นที่ต้องการของนักสะสมกระเป๋านัก

โดยเฉพาะภาพตระกูลอิมเพรสชันนิสม์ซึ่งไม่เห็นภาพวาดสมจริงเหมือนศิลปินในยุคเดียวกัน ถูกวิพากษ์อย่างเผ็ดร้อนรุนแรง แต่เวลาผ่านไปก็กลับกลายเป็นแนวทางงานศิลปะที่มีมูลค่าสูงเป็นอันดับต้นๆ ของโลก อย่างภาพ The Red Vineyard อันเป็นภาพเดียวที่ขายได้ตลอดทั้งชีวิตของแวนโก๊ะที่เขาขายไปในราคา 400 ฟรังก์ (หรือประมาณ 2,000 เหรียญสหรัฐฯ ในปัจจุบัน) ปัจจุบันแม้ภาพนี้ไม่เคยถูกนำออกมาประมูลขาย แต่ประเมินกันว่าน่าจะมีมูลค่าอยู่ที่ประมาณ 60-140 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ!

Death Effect

อาจดูโหดร้ายไปสักหน่อย แต่ความตายของศิลปินนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้งานศิลปะมีคุณค่ามากขึ้น และมีโอกาสเข้าครอบครองเป็นเจ้าของได้มากขึ้น

Robert Schonfeld นายหน้าค่างานศิลปะเล่าว่า ยิ่งศิลปินอายุมากขึ้นหรือเริ่มล้มป่วยก็ยิ่งกระตุ้นให้มีการสะสมและเกิดการซื้อขายงานของศิลปินคนนั้นตามไปด้วย มีการศึกษาราคางานศิลปะของศิลปินอเมริกันยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สองจำนวน 17 คนพบว่าโดยเฉลี่ยแล้วราคาของงานศิลปะจะเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องภายในห้าปีก่อนที่ศิลปินจะเสียชีวิตและราคาจะตกลงในปีที่พวกเขาเสียชีวิตลง แต่หากเป็นการตายด้วยอุบัติเหตุก็อาจส่งผลที่ต่างออกไป อย่างการตายด้วยเหตุเครื่องบินตกของ Robert Smithson ศิลปินชาวอเมริกันผู้บุกเบิกศิลปะแบบแลนด์อาร์ตก็ทำให้คนตื่นตัวสนใจครอบครองงานเขาที่มีเพียงไม่กี่ภาพด้วยราคาที่สูงขึ้นแบบก้าวกระโดด

Artist's Family

ว่ากันว่า คอลเล็กชันงานศิลปะที่ใหญ่ที่สุด มักถูกเก็บไว้กับตัวศิลปินเอง เราไม่มีทางรู้ว่าภาพเขียนส่วนตัว ประติมากรรมของศิลปินแต่ละคนที่ยังไม่ถูกเปิดเผยมีมากน้อยเพียงใด จนกว่าคนในครอบครัวผู้ถือครองไว้จะยอมนำออกเผยแพร่สู่สาธารณะ ให้คนอื่นได้จับจองเป็นเจ้าของ

เป็นเหตุให้ผลงานของ Jackson Pollock หาได้ยากยิ่งในช่วงที่ Lee Krasner ภรรยาของเขายังมีชีวิตอยู่ เพราะเธอเป็นคนคอยจัดการทรัพย์สินต่างๆ ของสามีจนกระทั่งเธอเสียชีวิตไปในปี 1984 เหตุที่เธอไม่ยอมปล่อยงานออกสู่ตลาดศิลปะทั้งหมดก็เพื่อจะได้ค่อยๆ เก็บกำไรด้วยการขายภาพคราวละน้อยๆ ทำให้ขายได้ในราคาสูงๆ เกมยังขายได้เร็วขึ้น เพราะนักสะสมต่างจ้องจะแย่งชิงซื้อไปสะสม เพราะไม่รู้ว่านี่จะเป็นชิ้นสุดท้ายหรือเปล่า... ทำให้คนตื่นตัวสนใจครอบครองงานเขาที่มีเพียงไม่กี่ภาพด้วยราคาที่สูงขึ้นแบบก้าวกระโดด

Art Historian

นักประวัติศาสตร์ศิลปะ นับเป็นบุคคลที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการกำหนดทิศทางของโลกศิลปะ ตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดคงหนีไม่พ้นงาน Fountain โดฉีกระเบื่องเคลือบสีขาวที่ Marcel Duchamp ส่งเข้าไปร่วมแสดงในนิทรรศการในนิวยอร์ก เมื่อปี 1915 แต่คณะกรรมการคัดทิ้งด้วยเหตุผลว่านี่ไม่ใช่งานศิลปะและถูกทำลายทิ้งไปแล้วเรียบร้อย เป็นชาวที่สร้างความสนใจมากทั้งในและนอวงวงการศิลปะ เวลาล่วงเลยมาหลายทศวรรษแต่เจ้าโฉยังถูกหยิบขึ้นมาเป็นตัวอย่างอันท้าทายต่อคำจำกัดความงานศิลปะอยู่เรื่อยๆ เมื่อถึงจุดหนึ่ง นักประวัติศาสตร์ศิลปะรุ่นใหม่ก็กลับมาศึกษาและยกย่องให้คุณค่าแก่งานชิ้นนี้จนทำให้มันกลับมาเป็นที่สนใจในตลาดศิลปะอีกครั้ง กระทั่งปี 2004 Duchamp ก็จำลองผลงานชิ้นโด่งดังชิ้นนี้ขึ้นมาใหม่อีก 14 ชิ้น Fountain จำลองนั้นขายได้ในราคาสูงถึง 1.7 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และเป็นงานศิลปะสมัยใหม่ที่ทรงอิทธิพลที่สุดในศตวรรษที่ 20 ทำให้คนตื่นตัวสนใจครอบครองงานเขาที่มีเพียงไม่กี่ชิ้นด้วยราคาที่สูงขึ้นแบบก้าวกระโดด

Storytelling

เรื่องราวชีวิตช่วงหลังภาพของศิลปินก็สามารถช่วยทำให้ภาพเขียนธรรมดาๆ กลายเป็นภาพราคาแพงได้ในชั่วข้ามคืน ตำนานความทุกข์เข็ญ รักที่ไม่สมหวัง ความบ้าคลั่งอันเป็นที่มาของงานที่แหวกแนว หรือความตื่นเต้นจากสถานการณ์ไม่คาดฝัน เหล่านี้ล้วนมีผลทำให้งานชิ้นนั้นถูกกล่าวถึงบ่อยๆ ตามสื่อต่างๆ ถูกนำไปจัดแสดงตามพิพิธภัณฑ์ชื่อดัง เมื่อเป็นที่รู้จักในวงกว้าง ราคาก็ถีบตัวสูงขึ้นตามไปด้วย เช่น The Goldfinch ผลงานมาสเตอร์พีซของ Carel Fabritius เป็นหนึ่งในเพียงไม่กี่ภาพที่รอดจากเหตุดินปืนระเบิดในเมืองเดลฟต์จนทำให้เมืองเกือบครึ่งถูกทำลายลงไป ประเมินกันว่ามันมีมูลค่าถึง 300 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งหากคำนวณตามขนาดอันเล็กจิ๋วเพียง 13.2 x 9 นิ้ว ก็ทำให้มันกลายเป็นภาพเขียนที่มีราคาต่อตารางนิ้วแพงที่สุดในโลก! ทำให้คนตื่นตัวสนใจงานของเขาที่มีเพียงไม่กี่ภาพด้วยราคาที่สูงขึ้นแบบก้าวกระโดด ●

Look and listen

Trend

เรื่อง: อนุชานต์ โทศลานชญ์

Women in Art World

ความเป็นศิลปินหญิงในโลกแห่งศิลปะ:

เรื่องมันเริ่มจากการที่ เจมมา โรลส์-เบนตลีย์ (Gemma Rolls-Bentley) กัทธาร์กซ์ฮิลส์: ที่เริ่มต้นหาคำตอบให้กับโจทย์ง่ายๆ ว่า ในการประมูลผลงานศิลปะ: 100 ชิ้น มีจำนวนผลงานจากศิลปินหญิงอยู่ที่กี่ชิ้น? เธอเริ่มต้นหาคำตอบจากตารางรายชื่อการประมูลของปี 2012 ทำช่องระบุเพศ แทนเพศชายด้วยตัว M และเพศหญิงด้วย F คำตอบก็ได้ออกมาในเวลาหลายชั่วโมงคือ ไม่มีรายชื่อศิลปินหญิงเลยแม้แต่นักคนเดียว

จากงานจัดแสดงผลงานศิลปะในคอลเล็กชันถาวรทั่วโลก มีผลงานจากศิลปินหญิงอยู่เพียง 5% เท่านั้น ปฏิเสธไม่ได้ว่าหน้าที่หนึ่งของพิพิธภัณฑ์คือการเป็นกระจุกสะท้อนโครงสร้างทางอำนาจในสังคมและโครงสร้างอำนาจของวงการศิลปะ นี่จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ทำให้ National Museum of Women in the Arts (NMWA) ก่อตั้งขึ้นมาในปี 1987 เพื่อเป็นพิพิธภัณฑ์ที่จัดแสดงผลงานจากศิลปินหญิงเท่านั้น

แม้เพดานแก้วเหนือพิพิธภัณฑ์จะยังคงมีอยู่ แต่กระแสที่เกิดขึ้นจากความเคลื่อนไหวเรื่องที่ว่าของผู้หญิงในอุตสาหกรรมต่างๆ นั้นกำลังค่อยๆ สร้างรอยแตกร้าวบนเพดานแก้วที่ว่า และปัจจัยที่สำคัญคือการปรากฏตัวของศิลปินและผลงานจากนักสร้างสรรค์หญิงที่เปลี่ยนทิศทางของสเปคตูลัมให้ฉายส่องลงมาในพื้นที่ได้อย่างถูกต้องทิศทาง

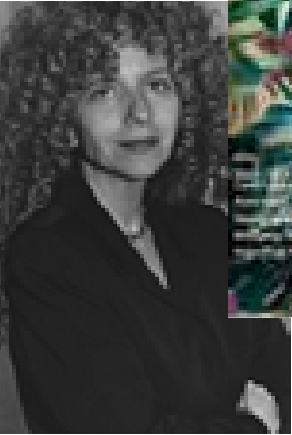
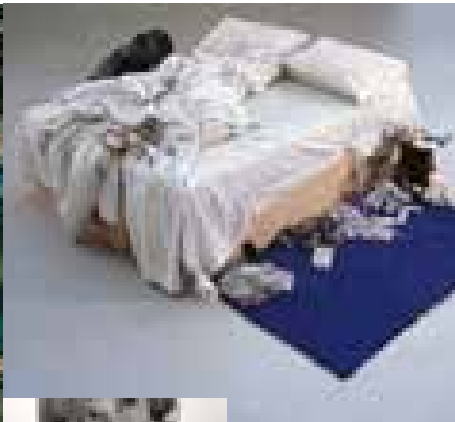
โดยมี 3 รายชื่อศิลปินหญิงคนดังที่เรายากจะแนะนำให้รู้จัก

บาร์บารา ครูเกอร์ (Barbara Kruger)

“Admit nothing. Blame everyone. Be bitter.”

ความฮิตของแบรนดี้เสื้อผ้าสตรีตอย่าง Supreme ที่ใครหลายคนเกิดภาพจำกับแถบแดงและฟอนต์ขาว แต่ศิลปินหญิงที่เป็นต้นกำเนิดของภาพจำนี้ก็คือครูเกอร์ ด้วยการเป็นศิลปินแนวคอนเซ็ปต์ชาว ครูเกอร์เลือกสื่อสารผ่านภาพขาว-ดำที่นำมาจากนิตยสาร พาดสโกลแลนหรือข้อความประกาศเจตนาอย่างสั้นที่พิมพ์ด้วยฟอนต์ Futura ลงบนแถบสีแดงเท่านั้น การใช้ภาพถ่ายของครูเกอร์เป็นเทคนิคเดียวกับการผลิตโฆษณาในสื่อสิ่งพิมพ์ เพื่อสื่อสารถึงเรื่องการรับมือกับโครงสร้างทางวัฒนธรรมอำนาจ อัตลักษณ์ และเพศ

ก่อนเป็นศิลปินเต็มตัว ครูเกอร์เป็นบรรณาธิการภาพถ่ายให้กับหลายสำนักพิมพ์ และเริ่มต้นเส้นทางศิลปะด้วยการถักโครเชต์ เย็บปัก และวาดภาพด้วยสีสันสว่างสดใสลงบนวัตถุแนวอโรติก ก่อนที่จะเปลี่ยนความสนใจและสื่อที่เลือกใช้มาเป็นงานภาพถ่าย การแปลความหมายผลงานของครูเกอร์นั้นก็แตกต่างกันไปตามแต่ละบริบท ทั้งบิลบอร์ด เสื้อยืด ร้านค้าป๊อปอัป (จัดโดยพิพิธภัณฑ์บรูกลิน) ครูเกอร์เป็นรุ่นใหญ่ในแวดวง เพราะทำงานมาตั้งแต่ช่วงปี 1970s จนมีนิทรรศการเดี่ยวของตัวเองที่ MoMA PS1 ในปี 1980 จนถึงนิทรรศการของเธอในปี 2017 ที่ชื่อว่า FOREVER จัดใน National Gallery of Art วอชิงตัน ดี.ซี.

03

04

05 06

07

ซินดี้ เซอร์แมน (Cindy Sherman)

“I like making images that from a distance seem kind of seductive, colorful, luscious and engaging, and then you realize what you’re looking at is something totally opposite.”

ช่างภาพหญิงแห่งวงการศิลปะร่วมสมัย เซอร์แมน เป็นทั้งช่างภาพ ผู้กำกับภาพยนตร์ และเป็นศิลปินที่เป็นที่รู้จักในฐานะช่างภาพพอร์ตเทรตที่ซูเปอร์เด่นเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของผู้หญิงในสังคมโมเดิร์น นับตั้งแต่การทำงานภาพถ่ายชุดแรกของเธอ Untitled Film Stills ที่แสดงให้เห็นถึงมิติของผู้หญิงที่แตกต่างกันไป งานของ เซอร์แมนนับเป็นการกระตุ้นให้เกิดความเคลื่อนไหวในแวดวงสตรีลิทธินิยมศิลปะการแสดงเพอร์ฟอร์แมนซ์ เช่นเดียวกับการวิพากษ์สังคมและปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม ผ่านรูปร่างและอัตลักษณ์ทางการเมืองของผู้หญิง

ตลอดระยะเวลาการทำงาน เธอทำหน้าที่เป็นเหมือนคนกำหนดเทรนด์ในวงการศิลปะภาพถ่าย แม้จะทำงานมาตั้งแต่ยุคกล้องฟิล์ม แต่เซอร์แมนก็ไม่พลาดที่จะเปิดอินสตาแกรมของตัวเอง จุดเริ่มต้นนั้นมาจากโปรเจกต์ Seles ของเธอเป็นที่สนใจจากผู้ชมอีกครั้ง เซอร์แมนเลือกใช้แอปฯ Facetune และ Perfect365 เพื่อสร้างเอฟเฟกต์ให้กับภาพเซลฟี ฟิลเตอร์และการปรับแต่งที่เธอรู้สึกว่าเป็นการบิดเบี้ยวความสวยงามอย่างผิวเผิน ในฐานะศิลปิน เธอสนใจฟีเจอร์นี้และได้สร้างเป็นผลงานศิลปะผ่านโซเชียลมีเดียของตัวเอง ตกแต่งภาพเพื่อสะท้อนให้เห็นแนวคิดของการเป็นเซเลบริตี้ ความมั่นใจในตัวเอง ประสบการณ์เชิงเพศ ความบันเทิง และอีกหลายประเด็นในสังคมที่ถูกกำหนดภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ ผลงานของเซอร์แมนจึงเป็นการยืนยันว่า เราต่างไม่เป็นตัวของตัวเองในภาพเซลฟีกันทั้งนั้น

Tracey Emin (Tracey Emin)

“I found that life has to be edited to continue.”

หนึ่งในศิลปินหญิงที่โลกรัก ถ้าหากใครยังจำได้ถึงผลงานศิลปะสร้างชื่ออย่าง My Bed ในปี 1998 ผลตอบรับจากการแสดงงานชิ้นนี้ทำให้ Tracey เป็นที่จับตามองในฐานะศิลปินหน้าใหม่เลยทีเดียว ก่อนที่ผลงานช่วงหลังจะเปลี่ยนเป็นสื่ออื่นอย่างภาพวาดและนิออนดัด เพื่อบอกเล่าเกี่ยวกับความรัก ความปรารถนา และการถูกทอดทิ้ง Tracey เป็นผู้หญิงเปิดเผย รอยยิ้มมุมปากที่เป็นเอกลักษณ์ของเธอนั้นผ่านเรื่องราวราวรานในวัยเด็ก การถูกคุกคามทางเพศจนต้องทำแท้งในช่วงวัยรุ่น ก่อนที่เธอจะตัดสินใจออบโกยเอาความรู้สึกทั้งหมดมาสร้างเป็นผลงานศิลปะหลากหลายรูปแบบ ทั้งผลงานการดัดหลอดไฟนิออนให้เป็นข้อความต่างๆ งานภาพวาด งานประติมากรรม ภาพถ่าย วิดีโอ งานถัก ที่ล้วนมีที่มาจากเรื่องราวชีวิตส่วนตัว อารมณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงแสดงให้เห็นถึงระยะของความใกล้ชิดระหว่างเธอกับผู้เข้าชมงาน อารมณ์และประสบการณ์ที่ผ่านพบ Tracey เปิดเปลือยความหวัง การถูกเหยียดหยาม ความล้มเหลว ความสำเร็จ ออกมาเป็นผลงานที่ทั้งเศร้าและชวนหัวเราะได้ในเวลาเดียวกัน เพราะทั้งหมดนั้นล้วนแต่เป็นเรื่องเล่าที่ผ่านพ้นไปแล้ว

นิทรรศการล่าสุดของ Tracey คือ The Distance of Your Heart จัดแสดงที่ LoveArt เมืองซิดนีย์ เมื่อพฤษภาคมที่ผ่านมา เนื่องจากนิทรรศการนี้เป็นข้อตกลงร่วมกับรัฐบาลเมืองซิดนีย์ นิทรรศการนี้จึงเป็นการบอกเล่าการเปรียบเปรยระยะห่างของประเทศออสเตรเลียกับประเทศอื่นในโลก ซึ่งเต็มไปด้วยความเดียวดาย การอยู่อย่างลำพัง และการแยกตัว โดยมีประติมากรรมนกซึ่งทำจากทองแดง ทำหน้าที่แทนความหวัง ความสบายใจ และการเป็นอิสระ ปรากฏในนิทรรศการครั้งนี้ด้วย ●

01 ผลงานการออกแบบภาพจำลองแบบระดับโลกที่จับกับอริภคิราชา เพอริชโยธา Supreme ของเมืองลอนดอนโดยของอริภคิราชา ดิวเฟลต และนิชานนาภานกัจฉาจิณ

02 อริภคิรา ราจินอส

03 ภาพยนตร์แบบกึ่งนิยาย W ที่ซินดี้ เปอริชโยธา Untitled Film Stills ที่นับว่าเป็นผลงานสร้างชื่อเมื่อเธอเป็นช่างภาพที่อยู่ในยุคก่อนกล้องมือถือ จะเปลี่ยนตัวให้เข้ากับยุคสมัยด้วยแอปฯ เฟสบุ๊กอินสตาแกรม

04 ซินดี้ เซอร์แมน

05-06 ผลงานจัดวางของ Tracey ที่แสดงถึงความรุนแรงในด้านเพศและความเป็นวัยรุ่น ความเจ็บปวดของการเติบโต ผลงานของเธอมีหลากหลายรูปแบบ ทั้งงานจัดวาง งานปั้น งานหล่อ ไปจนถึงผลงานที่สร้างจากหลอดไฟนิออน ที่เกี่ยวข้องกับโซเชียลมีเดีย

07 Tracey Emin

YELO House You Ever Live Once

พื้นที่สร้างสรรค์สำหรับ
ทุกคนที่เกิดมาครั้งเดียว

ด้วยความที่เป็นย่านใจกลางเมือง จึงเป็น
จุดหมายที่คนไทยและต่างชาติต้องแวะเวียน
เข้ามาชมความรู้รอบรู้ทั้งทางเศรษฐกิจ
และศิลปะวัฒนธรรม นอกจากหอศิลป์-
วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานครแล้ว ‘ย่าน
สยาม’ ก็ยังมีพื้นที่รวบรวมงานศิลปะบ่อย
ครั้งอีกหลายแห่งอยู่โดยรอบ

หนึ่งในนั้นเพิ่งเปิดทำการได้ปีกว่า
ซ่อนตัวอยู่ในซอยเกษมสันต์ 1 บริเวณ
รถไฟฟ้าสถานีสนามกีฬาแห่งชาติ ตรงข้าม
ห้างสรรพสินค้ามาบุญครอง ไม่ไกลจาก
หอศิลป์กรุงเทพฯ เดินเท้าราว 200-300 เมตร
ก็จะพบโกดังหลังใหญ่วางตัวอย่างเจียบขีมิ
มีเพียงป้ายชื่อสี่เหลี่ยมด้านบนที่คอยต้อนรับ
ผู้มาเยือนแต่ไกลๆ เขียนเด่นเห็นชัดว่าที่นี่
คือ ‘YELO House’

ในพื้นที่ไม่เล็กไม่ใหญ่เกือบ 500
ตารางเมตร ความสูงกว่า 7 เมตร บวกกับ
โครงสร้างเดิมจากการเป็นโรงพิมพ์เก่าเข้า
ช่วย ทำให้เมื่อจัดสรรปันส่วนแล้ว YELO
House จึงกลายเป็นพื้นที่ที่รวมความคิด
สร้างสรรค์หลายแขนงไว้ในที่เดียวได้อย่างที่
ผู้ก่อตั้งทั้ง 4 คน—ซึ่งมาจากสายงานต่างกัน
ได้แก่ ช่างภาพ สถาปนิก ครีเอทีฟ นักธุรกิจ
—คาดหวังอยากให้เป็น

ลักษณะหนึ่งที่น่าสนใจของโกดัง
แห่งนี้คือ เมื่อก้าวเข้ามาแล้วกลับไม่เกิดความ
รู้สึกเกร็ง ไม่มีบรรยากาศเป็นทางการเหมือน
ที่แกลเลอรีอื่นๆ อาจเป็นเพราะพื้นที่ถูกแบ่ง
ออกเป็นสองฝั่งโดยมีทางเดินอยู่ตรงกลาง
ฝั่งซ้ายมี 2 ชั้น มีร้านหนังสือของ YELO House
วางตัวอยู่ชั้นล่าง คงคาแรกเตอร์ด้วยการวาง
ขายหนังสือที่เกี่ยวข้องกับงานออกแบบและ
งานศิลปะ ส่วนห้องข้างเคียงห้องหนึ่งเป็น
ร้านคราฟต์ไอเทมที่มีงานออกแบบหลาก
สไตล์หมุนเวียนกันมาวางขาย อีกห้องเป็น
พื้นที่เปิดสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามโอกาส
เป็นได้ทั้งห้องจัดแสดงผลงาน งานเสวนา
กระทั่งละครเวทีที่เคยจัดมาแล้ว

ชั้นบนเป็นพื้นที่ของแกลเลอรี นับ
เป็นอีกหนึ่งจุดเด่นของที่นี่ เพราะด้วย
ลักษณะพื้นที่ที่ไม่ใช่ห้องสี่เหลี่ยมขาวโพล่ง แต่
มีทั้งโครงเหล็กทาสีเหลือง ทั้งพื้นต่างระดับ

Tour

เรื่อง: ศิรภัทร เจเนใจ ภาพ: อธิเดช เขียววัฒนกุล

02

03

04

01

สร้างการทำทลายให้กับศิลปินที่สนใจจะนำชิ้นงานมาจัดแสดง ขณะเดียวกันก็กลายเป็นขอบเขตในการคัดเลือกชิ้นงานเพื่อนำมาแสดงของ YELO House ไปด้วยในตัวว่าต้องเป็นชิ้นงานที่เข้าถึงไม่ยากนัก และยังคงมีพลังแม้จะไม่ได้ขับเคลื่อนด้วยห้องที่สงบเรียบร้อยอย่างในหอศิลป์อื่น

เมื่อมาประกบกับพื้นที่ฝั่งขวา 3 ชั้น อันเป็นพื้นที่ให้เช่าสำหรับบริษัทหรือร้านค้า มีทั้งร้านสัก โรงเรียนสอนศิลปะ และสตูดิโอ จึงให้ความรู้สึกเหมือนกับว่าเรากำลังอยู่ในอเนกนิกิตโคเวิร์กิงสเปซ ที่แห่งนี้จึงดึงดูดให้กลุ่มคนที่ทำงานออกแบบมารวมตัวกัน และด้วยความที่ไม่ได้มีความเนียบหรูหราหรือสูงส่งจนทำให้เคอะเขิน คนไม่น้อยจึงกล้าที่จะแวะเวียนเข้ามาทำความรู้จักกันและกัน

เดินตรงเข้ามาตามทางจนสุดเขตโกดัง จะพบอีกสองส่วนที่ดึงดูดผู้คนไม่แพ้กัน หนึ่งในคือร้านเลิศ (LERT's) ผู้ให้บริการล้างฟิล์มและสแกนฟิล์ม ยังคงจำหน่ายทั้งฟิล์มสีและขาวดำทุกประเภท สองคือ Thirsty You และ Hungry Me ร้านกาแฟและร้านอาหารที่บรรยากาศเหมาะแก่การนั่งพูดคุยต่อหลังจากรับชมงาน เคล้ากับเมนูที่พิถีพิถันประหนึ่งงานออกแบบ

พ้นจากสองส่วนนี้ไปแล้วก็สามารถเปิดประตูหลังเพื่อออกไปพบกับคลองแสนแสบที่สามารถเดินเลียบบไปสู่อพาร์ทเมนต์บ้านจิม ทอมป์สันได้ด้วยระยะทางเพียง 90 เมตรเท่านั้น เหมาะแก่การทำทริปเดินชมงานศิลปะให้เต็มอิมในหนึ่งวันเหลือเกิน ●

01

พื้นที่เกเลอรี่ชั้นบนสุด เป็นพื้นที่ในการจัดงานศิลปะของ YELO House ดูแล้วต่างจากบรรยากาศของเกเลอรี่ทั่วไปที่มักจะต้องเงียบสงบเพื่อความโดดเด่นของงานเป็นมา

02

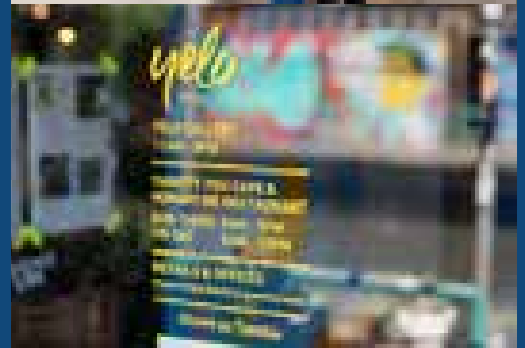
ส่วนหนึ่งของงานศิลปะที่กำลังแสดงอยู่ในขณะนี้ อยู่นอกพื้นที่โกดังที่ในเขตสูงก็ได้ตามแปลนของอาคารได้รูปเล่มหนึ่ง

03

ด้วยความที่เป็นโกดัง ทำให้เกเลอรี่แห่งนี้ดูมีความเป็นอินดัสเทรียลๆ เครื่องเรือนและเฟอร์นิเจอร์ก็ดูยังแบ่งออกเป็นสัดส่วนทั้งที่พื้นที่กว้างนัก ทำให้เกิดจากการแสดงงานศิลปะแล้วก็ยังมีให้ร้านรวงอื่นเข้ามาใช้พื้นที่สำหรับค้าขายหรือร่วมเป็นส่วนหนึ่งในบรรยากาศแห่งความเป็นศิลปะได้อย่างไม่

04-05

ในบางส่วนของเกเลอรี่ ก็ยังมีห้องแสดงงานที่จัดไว้งานจัดสรรเป็นอย่างดีด้วย อบอุ่นด้วยใจได้ไม่แพ้เกเลอรี่อื่น

05

YELO House เปิดทำการวันพุธ-วันจันทร์ (ปิดวันอังคาร) 08:00 - 20:00 น. และ 22:00 น. ในวันศุกร์-เสาร์
กรณีติดต่อ: สถาปัตย์สถาปัตย์สถาปัตย์ อยุ่อยู่พื้นที่: www.yelohouse.com

What's Your Favourite Colour?

สีไหนสื่ออะไร ทำไมเราถึงรู้สึกอ่อนแอแรงด้วยสีแดง และเหงาด้วยสีน้ำเงิน

'Red with rage' 'Feeling blues' 'In the pink' 'Green with envy' เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของสีและจิตวิทยา สะท้อนให้เห็นว่าสีนั้นส่งผลต่ออารมณ์ของผู้นั้น เป็นผลมาจากการตอบสนองในระดับจิตใต้สำนึกตั้งแต่ยังเด็ก

ย้อนกลับไปถึงประวัติศาสตร์ ในวันที่เราค้นพบเม็ดสีจากธรรมชาติในหินแลพิสแลซูลี จนถึงกระเจียว จนถึงยุคปฏิวัติอุตสาหกรรม ที่ต้องการให้เหล่าแรงงานสวมใส่ยูนิฟอร์มเพื่อเป็นสัญญาณในการแบ่งประเภทกลุ่มการทำงาน จนถึงนวัตกรรมการเดินทางที่เราเลือกใช้สีแดง เหลือง เขียวเป็นสัญญาณไฟจราจร จอคอมพิวเตอร์สีฟ้า กระทั่งแยกประเภทไซเชียมลมีเดีย

อะไรคือเรื่องเล่าเบื้องหลังของสีที่มีความสำคัญกับเราขนาดนี้?

Red: Pleasure and Danger

สีแดงคือสีที่ส่งผลด้านอารมณ์ต่อมนุษย์ได้รุนแรงมากที่สุด นำพาชีวิตมาให้และพรากชีวิตไปได้ สีของเลือดที่บรรจุและประกอบเป็นร่างกาย การกำเนิด การมีอยู่ เป็นสีของร่างกายที่ตอบสนองต่ออารมณ์ได้รวดเร็ว เมื่อเราตื่นเต้น แก้มแดงเพราะเขินอาย หัวร้อนเป็นไฟเพราะเดือดดาล จึงเป็นสีเชื่อมโยงกับสัญชาตญาณของมนุษย์โดยตรง

สีแดงยังเป็นสีของไฟ แหล่งที่มาของความร้อน พลังงาน การมีชีวิต การปรุงอาหาร ความอบอุ่นจากเตาผิง จึงเชื่อมโยงกับความน่าตื่นเต้น ความหลงใหล หมายถึงพลังงาน กำลัง เสถียรภาพ ความปลอดภัยของร่างกาย ทำให้สังคมในปัจจุบันจึงเลือกใช้สีแดงเป็นสีของสัญญาณเตือน ไฟจราจร ป้ายหยุด หมึกประทับตราปฏิเสหในเอกสาร สีแดงเป็นสีของความตื่นตัว บอกให้

เราพร้อมรับมือกับโอกาสหรืออุปสรรคที่กำลังจะเกิดขึ้น

Yellow: Attention-grabbing

สดชื่น อบอุ่น มีกำลังใจ นำมาซึ่งความหวัง คือความรู้สึกที่ได้รับจากสีเหลือง จากการเป็นสีของพระอาทิตย์ แสงสว่างที่ปลุกให้เราตื่น พร้อมเริ่มวันใหม่ ทำให้พืชผลการเกษตรเติบโต ความอบอุ่นนั้นส่งผลโดยตรงต่อจิตใจได้สำนึกของมนุษย์ ลิตริช โอซ์แมนผู้เชี่ยวชาญด้านสีและผู้อำนวยการบริหารแห่ง Pantone กล่าวว่า ในลอนดอนเมื่อปี 1917 ช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง คัลเลอร์ริสตีที่ชื่อ Howard Kemp Prossor เชื่อว่าสีจะช่วยรักษาทหารที่เพิ่งกลับมาจากการรบและมีอาการช็อกได้ เขาจึงทาสีเหลืองที่ผนังกำแพงของโรงพยาบาลเพื่อเป็นตัวช่วยฟื้นฟูจิตใจผู้ป่วย

เพราะการทำงานของสายตามนุษย์นั้นสามารถรับรู้และประมวลผลสีเหลืองได้เร็วที่สุดในบรรดาสเปกตรัมสี สีเหลืองจึงถูกเลือกมาสำหรับเรียกถึงความสนใจ ทั้งป้ายเตือนระหว่างก่อสร้าง ป้ายจราจรบอกทิศทางตลอดเส้นถนน เป็นเหตุผลว่าทำไมรถแท็กซี่ในนิวยอร์ก รถบัสรับส่งนักเรียนจึงเป็นสีเหลืองหรือกระทั่งปากกาไฮไลต์ข้อความ กระดาษโน้ตที่มักจะเป็นสีเหลืองเช่นเดียวกัน นั่นก็เพื่อทำหน้าที่ดึงดูดความสนใจผู้มองอย่างรวดเร็ว

Blue: Peace and Calm

สีที่ปรากฏตัวที่หลังสุดในประวัติศาสตร์ ถูกค้นพบเมื่อ 6,000 ปีก่อนจากอัญมณีราคา ถูกชื่อแลพิสแลซูลีที่เจอในอียิปต์ สู่การเป็นอัญมณีสูงค่าสำหรับชาวอียิปต์ ทองฟ้าและน้ำทะเล น้ำเงินคือสีที่ทรงพลังเป็นอันดับสองรองจากสีแดง ให้ความรู้สึกสงบ ผ่อนคลาย เหมือนกับเวลาที่มองฟ้าหรือทะเล รู้สึกถึงระยะ ความลึกกลับ หวนถึงอดีต สมมติ ทั่วโลกใช้สีฟ้าเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเข้าอกเข้าใจ การป้องกัน ความปลอดภัย อาจเพราะคือสีเสื้อคลุมของพระแม่มารี ทำให้การใช้สีน้ำเงินกับชุดตำรวจเป็นหนึ่งในตัวอย่างที่บอกว่าเป็นสีแห่งผู้มีอำนาจและมีความปลอดภัยในเวลาเดียวกัน แต่ขณะเดียวกันสีฟ้าเองก็ถูกใช้ในเชิงลบ ความสามารถในการส่งผลต่อความรู้สึกโดยตรงรุนแรง จึงเกิดคำที่ว่า Feeling Blues หมายถึงความรู้สึกกังวล โดดเดี่ยว หดหู่ วิตก ไม่นั่นคง งานวิจัยจาก University of British Columbia ระบุว่า สีน้ำเงินเป็นสีที่ดีที่สุดที่ช่วยกระตุ้นความสามารถในการคิดงานสร้างสรรค์ เพิ่มสมรรถภาพในการทำงานที่ต้องใช้ความคิด ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อมโยงสีน้ำเงินเข้ากับลักษณะการเปิดกว้าง เป็นอิสระ และความรู้สึกสงบ จึงไม่น่าแปลกใจว่าทำไมสีน้ำเงินหรือสีฟ้าถึงได้เป็นสีโปรดของใครหลายคน ●

Art of Works

ศิลปะไม่ได้อยู่เฉพาะบนงานศิลป์ แต่อาชีพอย่างคนเหล่านี้ก็เช่นกัน

ขึ้นชื่อว่าเป็น ‘ศิลปะ’ ก็ใช่ว่าจะต้องอยู่บนพื้นผ้าใบ ปูนปั้น หรืองานประติมากรรม แต่ความคิดสร้างสรรค์หรือศิลปะยังอยู่กับการใช้ชีวิต ในรูปแบบที่แตกต่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของบุคคลหรือกลุ่มอาชีพ ที่เราทุกคนต้องเผชิญและเป็นส่วนสำคัญในการทำให้ชีวิตถูกเติมเต็ม แต่ใครจะมีส่วนผสมงานศิลป์หรือสร้างสรรค์อะไรบ้างในแต่ละอาชีพของแต่ละคน ไปดูกันเถอะ:

01

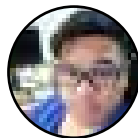
ปริญทร์ ทรงคุณวิท (25)
นักผลิตคอนเทนต์ออนไลน์

ด้วยตัวงานที่ทำค่อนข้างใช้ศิลปะเยอะเป็นปกติ เพราะเวลาทำมีคอนเทนต์เพื่อให้อื่นๆ ได้เห็นภาพ สื่อสารเพื่อให้ลูกค้าบางที่ที่ตัดสินใจ และช่วยให้งานขายผ่านได้ง่ายขึ้น ตรงนี้จึงเป็นเรื่องของการ Design Thinking ที่ต้องใช้ร่วมกับคอนเซ็ปต์หลักของงาน ก็จะได้เห็นแนวทาง และผลิตคอนเทนต์ออกมาได้ง่ายขึ้น

03

สุรฤกษ์ โอฟารวานิช (33)
เจ้าของร้านประกอบคอมพิวเตอร์

การประกอบคอมพิวเตอร์สักเครื่องมันต้องใช้ศิลปะเข้ามาช่วยตรงที่ อุปกรณ์ต่างๆ ในคอมพิวเตอร์จะมีหลายส่วน แต่ละส่วนก็มีหลายยี่ห้อ หลายรุ่น มีสีของวัสดุและสีของแสงไฟที่แตกต่างกันออกไป ต้องเลือกอุปกรณ์ที่มีความหลากหลายนี้มาผสมกันเพื่อประกอบให้เป็นเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องเดียวที่สวยงามและดูเข้ากัน เป็นไปในทางเดียวกัน และต้องทำตามโจทย์ที่ลูกค้าวางมาให้

05

กฤษณะ อยู่ยัง (35)
นักการตลาด

การพูดหรือการการประสานงานภายในองค์กรเป็นสิ่งที่ช่วย สำคัญที่สุดคือกับลูกค้า ส่วนตัวคิดว่าทุกอย่างล้วนต้องใช้ศิลปะทั้งนั้นเพราะ ศิลปะคือวิธีสื่อสารความรู้สึกระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ถ้าสื่อสารดี งานที่ได้ออกมาก็จะดี และมีประโยชน์กับองค์กร ลูกค้าเข้าใจ และต่อยอดสร้างยอดขายได้ ศิลปะของผม ไม่ใช่แค่วาดภาพ ปูนปั้น หรือมีแค่ความสวยงามทางตาที่รับ แต่มันคือเทคนิคการใช้ชีวิตให้ราบรื่น

07

ดร.ยุทธนา ศรีสวัสดิ์ (34)
เจ้าของแอปพลิเคชันบริหารการเงินและภาษี

งานสร้างแอปฯ คนส่วนใหญ่จะคิดว่าเป็นงานของ Geek ที่ไม่ค่อยมีศิลปะ แต่ส่วนตัวคิดว่ามันเป็นการทำงานเพื่อแก้ปัญหาให้ผู้คน ก็เลยคิดว่าตัวเองเป็นศิลปิน แต่เป็นศิลปะที่ทำให้ชีวิตคนดีขึ้น เมื่อมันแก้ปัญหาให้เขาได้จริง ก็คล้ายกับงานศิลป์ที่มีคนชื่นชมมันจริงๆ แถมมันยังวัดผลได้ด้วย มันก็เหมือนเป็นงานศิลป์ที่ประสบความสำเร็จ และมีคุณค่ากับคนอื่นทั้งในแง่จิตใจและชีวิตของเขา

02

อรรถพล ออกกิจวัตร (34)
ผู้ช่วยผู้จัดการอีเวนต์

การทำอีเวนต์ มีส่วนที่ต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์และการออกแบบเยอะ เพราะจะต้องดูภาพรวมของงานทั้งหมด ตั้งแต่ความสวย พื้นที่การวางแบบไหนเด่นกว่า หรือดึงดูดคนได้มากกว่า จะเน้นแบรนด์หรือว่าเน้นการขายของ รวมถึงเรื่องเลย์เอาต์ของแต่ละพื้นที่ซึ่งแต่ละที่ก็ไม่เหมือนกัน จึงเรียกร้องให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และแก้ปัญหาอยู่ตลอดเวลา

04

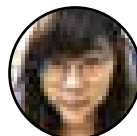
นุกพัฒน์นัชชัย อดตณนท์ (34)
บรรณาธิการสำนักข่าวออนไลน์

ใช้ศิลปะโดยตรงเลยก็คือพวงงานกราฟิกเพื่อนำเสนอข่าว เพราะงานข่าวออนไลน์ไม่ใช่แค่เรื่องของตัวอักษร แต่มันคือเรื่องภาพที่นำเสนอออกมาด้วย ถ้าไม่นับงานโดยตรง ก็ต้องใช้ศิลปะในการบริหารคนจำนวนมากให้ทำงานอย่างมีความสุขและมีประสิทธิภาพไปในเวลาเดียวกันด้วย คือเราไม่สามารถใช้วิธีการเดียวจัดการกับคนทุกคนได้ นี่เป็นศิลปะที่จะต้องเรียนรู้ทุกวัน

06

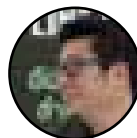
สรินทร วโถยกานธัย (27)
เกมแคสเตอร์

การเป็นเกมแคสเตอร์หรือเป็นสตรีมเมอร์ ต้องอาศัยการถ่ายทอดสดออนไลน์ออกไปให้คนอื่นดู เราจะต้องคิดคอนเทนต์แต่ละวันว่าจะทำอะไรบ้าง ซึ่งมันจะออกมาสนุกก็ต่อเมื่อเราสามารถถ่ายทอดความรู้สึกของตัวเองให้คนอื่นดูได้ หรือวันไหนจะต้องคิดว่าจะนำเสนอเกี่ยวกับอะไร เช่น แนะนำเทคนิค หรือทำอะไรเพื่อเอนเตอร์เทนคนดู เพื่อให้คนดูอยากติดตามและได้เรียนรู้และเห็นการพัฒนาของเราไปด้วย

08

ธรัตน์ เพ็ชรธงไชย (37)
หัวหน้าทีมแพลตฟอร์มข่าว

งานที่ทำคือการทำงานเพื่อสองฝั่ง คือฝั่งที่เป็นพันธมิตรเกี่ยวกับสื่อ และฝั่งของคนที่จะเข้ามาอ่านแพลตฟอร์ม ศิลปะการสื่อสารและการรับฟังจึงเป็นหัวใจสำคัญ เพราะต้องสื่อสารด้วยวิธีที่แตกต่าง แต่สิ่งหนึ่งเหมือนกันคือต้องทำความเข้าใจว่าแต่ละฝั่งเขาต้องการอะไร หรือเขาคาดหวังอะไรจากแพลตฟอร์มของเรา นี่ก็คือศิลปะในการทำให้ทุกฝั่งอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุขโดยเราเป็นส่วนหนึ่งในการช่วย ●

01

C'est la vie

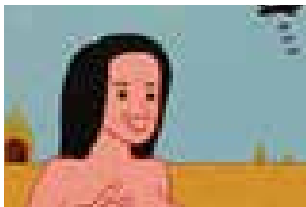
Jongjit Moolmat
 ัวศิลปะ: เชียงราย
 27 Oct—25 Nov 2018

การไม่ยึดมั่นถือมั่นในตัวตนของตน การปล่อยวางไม่ยึดติด คือกุญแจสำคัญในการนำพาจิตใจเราให้หลุดพ้น อยู่เหนือความทุกข์ทั้งปวง คือหลักธรรมที่ จงจิตร มูลมาตย์ นำมาประยุกต์ใช้กับการสร้างสรรค์งานจิตรกรรม บันเทิงความรู้สึกลากหลายแบบในแต่ละช่วงชีวิต จัดแสดงไว้ในนิทรรศการเดี่ยวครั้งแรกของเขา

fb.com/ArtBridgeChiangRai

02

Happy Endings

Joan Cornella
 Woof Pack
 8 Nov—3 Dec 2018

เขาโต้งตั้งจากผลงานการ์ตูนตลกร้ายที่สะท้อนและเสียดสีสังคม เคยเปิดแสดงที่ประเทศไทยเมื่อต้นปี 2017 ครึ่งกลับมาจัดโชว์พร้อมวาดผลงานชิ้นใหม่โดยอิงจากสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ชื่องาน Happy Endings ชวนให้สงสัยว่า จะมีอะไรหรือที่สุขสันต์เหมือนตอนจบของละครที่คุ้นเคยกัน

joancornella.net

03

Thailand Biennale Krabi 2018

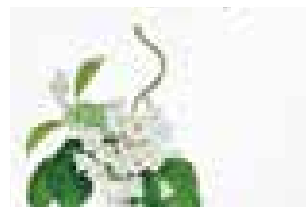
Krabi
 2 Nov 2018—28 Feb 2019

งานศิลปะร่วมสมัยนานาชาติระดับโลกที่ดำเนินติดต่อกันมายาวนาน 120 ปี เวียนไปมาแล้วหลายประเทศทั้งในยุโรปและเอเชีย แต่นี้เป็นครั้งแรกที่ประเทศไทย โดยรูปแบบงานจะเป็นการแสดงศิลปะกลางแจ้งของศิลปินกว่าห้าสิบคนทั่วโลก ที่ออกแบบงานให้สอดคล้องกับพื้นที่จัดแสดงโดยเฉพาะ

thailandbiennale.org

04

BACC Art of Nature Workshop: 2nd Botanical Art Workshop

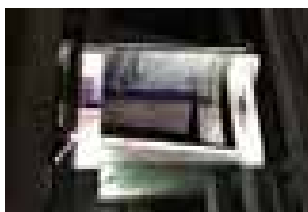
BACC
 3 Nov—15 Dec 2018

การบันทึกองค์ประกอบของพรรณพืชนานาชนิดให้ใกล้เคียงกับของจริงมากที่สุดนั้น นอกจากความสวยงามแล้ว ก็ยังเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาด้านพฤกษศาสตร์อีกด้วย จัดขึ้นทั้งหมด 4 คลาส พร้อมค้นหาผลงานที่โดดเด่นนำไปจัดแสดงในนิทรรศการภาพถ่ายพฤกษศาสตร์ในปี 2019 อีกต่างหาก

www.bacc.or.th

05

Shift Exhibition

Varsha Nair
 WTF Gallery
 3 Nov—2 Dec 2018
 Bridge Art Space
 10 Nov 2018 – 13 Jan 2019

นิทรรศการของศิลปินชาวอินเดีย ผู้สนใจงานศิลปะที่เกิดจากความร่วมมือของคนต่างอาชีพจึงเป็นนิทรรศการที่มีงานศิลปะหลากหลายรูปแบบในประเด็นเกี่ยวกับร่องรอยแห่งการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่หนึ่งที่ตั้งไปจากความทรงจำที่ผู้คนเคยมีต่อพื้นที่นั้นๆ

fb.com/WTFGalleryandCafe
fb.com/bridgeartspace

06

The Nerve that Eats Itself

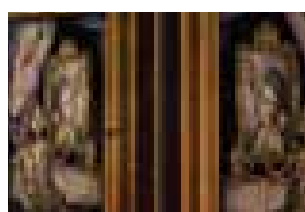
Takerng Pattanopas
 Gallery VER
 10 Nov—28 Dec 2018

งานที่นำพาผู้ชมเข้าไปสัมผัสกับส่วนลึกที่สุดของจิตใจ เต็มไปด้วยความกังวลกับโลกที่สูญเสียกับภาวะสงครามและภัยธรรมชาติ สร้างความสับสนระหว่างความเป็นวัตถุและอวัตถุ ซึ่งเป็นแกนหลักในผลงานที่ใช้เวลาสร้างสรรค์กว่าสองปีของศิลปินคนที่สองของโลกที่จบปริญญาเอกทางด้านประติมากรรม

fb.com/galleryver

07

Beauty and Ugliness: Aesthetic of Marsi

Marsi Foundation
 National Gallery
 7 Nov—23 Dec 2018

‘ความงามและความน่าเกลียด:สุนทรียศิลป์แห่งมารสี’ นิทรรศการที่นำผลงานจิตรกรรมผีพระหัตถ์หม่อมเจ้ามารศรีสุขุมพันธุ์บริพัตร จิตรกรแนว Surrealism Fantastic Art อันทรงคุณค่ามาสืบค้น รวมถึงของใช้ส่วนพระองค์ที่สร้างแรงบันดาลใจว่าร้อยชิ้นมาจัดแสดง

fbcom/Marsi.Foundation

08

Strokes

Takeshi HARA
 ARDEL's Third Place Gallery
 15 Nov—22 Dec 2018

นิทรรศการรวมผลงานภาพพิมพ์หินอ่อนที่มีทั้งความเข้มข้นของเนื้อสีและน้ำหนักแสงเรียบเนียน บอกเล่าความงามอันบริสุทธิ์ตามธรรมชาติด้วยภาษาที่เรียบง่าย แต่ยากจะเลียนแบบของ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ทาเคชิ ฮาระ ศิลปินแนวหน้าจากประเทศญี่ปุ่นที่ได้รับการยอมรับจากทั่วโลก

ardelgallery.com

Signature Sip of Love

Try Our Best Seller

Experience the Signature

TRUE
SIGNATURE
COFFEE

Nishio
Matcha Latte

TRUECOFFEE
APP
DOWNLOAD NOW

truecoffee

truecoffee_official

truecoffee

@truecoffee

Rhythm of Transformation No.4

โดย ชัยชนะ สือตระกูล

Most Promising Artist of the Year

Painting of the Year ประจำปี 2561